

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. května 2025 odvolání, která proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. září 2024, č. j. 40 T 2/2020-19104, podali obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení], [příjmení], [datum narození] v [obec], bytem [adresa], na adrese pro účely doručování [obec], [ulice a číslo], obžalovaný [příjmení] [příjmení], [datum narození] ve [obec], bytem [adresa], a státní zástupce, a rozhodl

takto:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se k odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] ruší napadený rozsudek ve výroku o uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v činnosti statutárního orgánu korporace či jeho člena, který byl obžalovanému uložen podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku na dobu pěti let.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

- II. Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované [příjmení] [jméno] [příjmení] a státního zástupce zamítají.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen městský soud) ze dne 3. září 2024, č. j. 40 T 2/2020-19104 (dále jen napadený rozsudek) byli obžalovaní [příjmení] [jméno] [příjmení], [příjmení], (dále jen, „obžalovaná“) a [příjmení] [příjmení] (dále jen, „obžalovaný“) uznáni vinnými skutkem popsaným takto:

Obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení] jako náměstkyně ministra školství, mládeže a tělovýchovy, tedy jako vedoucí zaměstnanec Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále také jako, „MŠMT“), se sídlem v Praze 1, Karmelitská 7, která odpovídala za činnost jím řízených útvarů zařazených do skupiny pro podporu sportu a mládeže, mimo jiné i odboru sportu, v jejíž kompetenci bylo oprávnění vydávat rozhodnutí o poskytnutí investičních dotací v oblasti sportu a disponovat s rozpočtovými prostředky společných úkolů Sekce sportu a mládeže,

dne 20. 10. 2016 jménem MŠMT, jako ústředního orgánu státní správy, podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), a podle vyhlášky č. 560/2006 Sb., o účasti státního rozpočtu na financování programů reprodukce majetku, a podle zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, oznámila Vyhlášení státní podpory sportu pro rok 2017 – investiční prostředky, Programu 133510, Podpora materiálně technické základny sportu za účelem podávání žádostí o dotace s cílem dosáhnout rozdělení finančních prostředků na státní podporu sportu pro rok 2017 v oblasti staveb, rekonstrukcí a opatření strojů a strojního zařízení pro sportoviště,

a obžalovaný [příjmení] [příjmení] využívaje osobní známosti s obžalovanou [jméno] [příjmení] při osobních schůzkách zejména v bytě na adrese Senovážné náměstí 1465, Praha 1, v úmyslu dosáhnout neoprávněného vyplacení investiční dotace systematicky nejméně od ledna 2017 do 8. 3. 2017 ovlivňoval obžalovanou [jméno] [příjmení] k poskytnutí dotací konkrétním žadatelům, dával ji k takovému postupu instrukce, stanovoval a ovlivňoval i výši dotace pro jednotlivé žadatele, přičemž sdělil obžalované [jméno] [příjmení], že výhody vzniklé v souvislosti se zmanipulováním rozdělování finančních prostředků využije k prospěchu svému a dalších osob, ať již přímo žadatelů o dotaci, či osob se vztahem ke konkrétním žadatelům o dotace, kdy věděl, že pokud bude obžalovaná [jméno] [příjmení] jednat dle jeho dispozic a rad, bude toto jednání

v rozporu se zákony a interními předpisy stanovenými podmínkami dotačního programu a účelem poskytování státní dotace pro podporu sportu,

přičemž jednotlivé žádosti mělo MŠMT hodnotit na základě předem stanovených kritérií hodnocení, nejprve na základě hodnocení splnění formálních požadavků žádosti o dotace a následně mělo být provedeno bodové hodnocení dle předem daných hodnotících kritérií, přičemž toto hodnocení měla provádět pracovní expertní výběrová komise, která dle úspěšnosti jednotlivých žádostí, vyjádřené s ohledem na celkovou výši dosažených bodů, doporučí jejich pořadí ke schválení poradě vedení, když konečné rozhodnutí o přidělení dotací bylo v kompetenci obžalované [jméno] [příjmení],

přičemž [jméno] [příjmení] v souvislosti s výkonem své funkce náměstkyně pro řízení sekce sportu a mládeže na MŠMT, jako osoba, jíž byla uložena povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a hájit zájmy České republiky a která byla odpovědná za využití prostředků státního rozpočtu neoprávněně z pozice zástupce MŠMT, jakožto vyhlášovatele a pořadatele veřejné soutěže, v úmyslu způsobit škodu České republice a v úmyslu opatřit neoprávněný prospěch některým žadatelům o dotace, na základě opakovaných podnětů a požadavků obžalovaného [jméno] [příjmení], směřujících k ovlivnění rozhodovacího procesu hodnocení a výběrů žádostí o investiční dotace na podporu sportu od MŠMT pro rok 2017, kdy tento obžalované [jméno] [příjmení] předložil seznamy jím preferovaných žádostí o dotace, nezákonným způsobem ovlivnila hospodaření s finančními prostředky státního rozpočtu ve výši 175 899 090 Kč určenými na podporu činnosti v oblasti sportu a rozdělovány formou veřejné soutěže uvedeného programu tím, že:

jednak ve fázi probíhající formální kontroly v lednu 2017 z podnětu obžalovaného [jméno] [příjmení] obžalovaná [jméno] [příjmení] pod záminkou jiného výkladu znění vyhlášené Výzvy týkající se povinných příloh žádostí o dotaci přesvědčila svého podřízeného zaměstnance sekce sportu MŠMT, vedoucího oddělení investic a infrastruktury ve sportu MŠMT [jméno] [příjmení], provádějícího formální kontrolu dle předem stanovených hodnotících kritérií, aby nechal touto kontrolou projít projekt prosazovaný [jméno] [příjmení], který byl již vyřazen pro nesplnění formálních náležitostí, když se jednalo o žádost o dotaci spolupracovníka obžalovaného, generálního sekretáře [příjmení] [jméno] [příjmení], týkající se akce, „Sportovní areál Junior Teplice – výměna UMT“ žadatele SK Junior Teplice, z. s. na částku 10 048 000 Kč, přestože věděla, že žádost o dotaci neobsahuje investiční záměr, ačkoliv tento měl být povinnou součástí podávaných žádostí o dotace tak, jak bylo specifikováno ve vyhlášení státní podpory sportu pro rok 2017 – investiční prostředky pod bodem E. 02) a žádost o dotaci tedy nevyhovovala vyhlášeným podmínkám MŠMT, kdy přesto tento investiční záměr nechala nahradit projektovou dokumentací nesplňující náležitosti investičního záměru, a žádost byla následně vybrána k podpoře, což obžalovaná [jméno] [příjmení] předložila poradě vedení MŠMT na vědomí, ačkoliv jiné žádosti o dotace byly ze stejných důvodů již z formálního hodnocení vyřazeny,

jednak nejméně ve dnech 24. 1. 2017, 27. 1. 2017, 1. 2. 2017 a 8. 2. 2017 obžalovaní [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] ve vzájemné kooperaci účelově stanovovali prioritní žadatele o dotace, kteří měli obdržet investiční dotace od MŠMT, přičemž z jejich pohledu zájmové, tedy jimi dopředu vybrané a preferované žádosti o dotaci, u kterých chtěli, aby byly podpořeny ze státních prostředků, určovali ještě před tím, než byla sestavena pracovní expertní výběrová komise, tedy vědomě protiprávně ještě před samotným zahájením věcného hodnocení žádostí o dotace, sestavili z došlých žádostí seznam jimi preferovaných projektů, kterým mají být poskytnuty dotační prostředky, přičemž oba při výběru projektů vycházeli především z toho, jaký vztah k žadatelům měl obžalovaný [příjmení] [příjmení], dále která vlivná osoba podporu těchto projektů požadovala či se o nich zmiňovala, které osoby za těmito žadateli stály, jaký vliv tyto osoby měly a v jakém konkrétním postavení byly, ať již v politickém či ve sportovním prostředí, a z toho, jaký bude taková podpora mít politický, finanční či jiný přínos pro ně i pro osoby, které

žádaly zvýhodnění určitých projektů namísto toho, aby o rozdělování finančních prostředků bylo rozhodnuto transparentně podle předem stanovených kritérií,

kdy za účelem toho, aby byly skutečně podpořeny tyto vybrané projekty v případě investičního programu 133510, navrhla obžalovaná [příjmení] ministryni v průběhu měsíce ledna roku 2017 kandidáty do expertní výběrové komise z řad externistů, načež současně o složení expertní výběrové komise informovala obžalovaného [jméno] [příjmení], který ji upozornil na případná rizika u jednotlivých hodnotitelů ohledně loajality, přičemž obžalovaná u některých doporučených členů předpokládala, že nebudou provádět objektivní hodnocení dle platných hodnotících kritérií, ale dle jejího předchozího zadání, když konkrétně členy expertní výběrové komise [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], ať osobně či zprostředkovaně instruovala ohledně hodnocení v souladu s jimi předem vytvořeným seznamem preferovaných žádostí, který jim byl předán, přičemž obžalovaná při svém jednání vycházela ze zkušenosti odvozené z dosavadní praxe, že členové porady vedení MŠMT budou při předložení návrhu na rozdělení finančních prostředků v daném programu vycházet z materiálu předloženého obžalovanou [jméno] [příjmení], jež měl mít podklad ve stanovisku expertní výběrové komise, kterou považují za nestrannou, tak aby byla zajištěna deklarovaná transparentnost výběru,

přičemž i v průběhu hodnocení žádostí o dotace expertní komisí na MŠMT, v době od 30. 1. 2017 do 3. 2. 2017, obžalovaní tento seznam upravovali tak, aby finanční podpora těchto neoprávněně zvýhodněných žádostí o dotaci spolu s žádostmi, jež po řádném vyhodnocení již dosáhly dostatečné bodové ohodnocení a staly se oprávněně úspěšnými, nepřesáhla celkově z rozpočtu určenou částku na tento dotační program,

a následně po provedení hodnocení externími členy komise obžalovaná [jméno] [příjmení] ještě naplánovala, u jakých žádostí o dotace, které hodlala zvýhodnit, lze dodatečně zvednout jejich hodnocení v konkrétních kritériích, což poté u žádostí SK Junior Teplice z. s., FK ERA-PACK Chrudim, z. s. a Fotbalový klub Zlín, z. s. ve spolupráci se svými podřízenými [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] rovněž zajistila, kdy po závěrečném jednání komise byl touto dne 1. 3. 2017 schválen seznam 50ti navržených žádostí o dotace k proplacení, kdy obžalovaná [jméno] [příjmení] předložila dne 7. 3. 2017 poradě vedení MŠMT materiál k rozdělení investičních prostředků v oblasti sportu – program 133510, ve kterém navrhla vzít na vědomí navržené rozdělení finančních prostředků, kdy porada vedení vzala tuto informaci na vědomí na jednání dne 7. 3. 2017 a téhož dne obžalovaná [jméno] [příjmení] rozhodla o výběru akcí, které budou zařazeny do financování v rámci vyhlášení státní podpory sportu pro rok 2017 – investiční prostředky, ačkoliv si byla vědoma, že proces výběrů dotací neproběhl řádně a byl zmanipulován a byly vybrány k proplacení žádosti o dotace, které předem určila a zvýhodnila v procesu administrace dotace,

přičemž dne 8. 3. 2017 byl na webových stránkách MŠMT, odborem sportu MŠMT, zveřejněn dokument, „Rozhodnutí o výběru akcí, které budou zařazeny do financování v rámci vyhlášení státní podpory sportu pro rok 2017 – investiční prostředky“, obsahující seznam 50ti úspěšných žadatelů o dotaci, z něhož vyplývalo, že na základě této výzvy poskytne MŠMT obcím a sportovním spolkům celkem 438 000 000 Kč a dále 16 000 000 Kč, které nebyly v předchozích letech spotřebovány, na konkrétně vybrané projekty, kdy výběr úspěšných projektů měl být proveden na základě hodnocení expertních hodnotitelů a doporučení expertní výběrové komise, přičemž z dokumentu je zřejmé, že tento obsahoval i 18 projektů, jejichž výběru dosáhli obžalovaní [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] na základě klientelismu a stanovení si vlastních preferencí hodnocení pro přidělení dotace a příslibení poskytnutí finančních prostředků, kdy nezákonně zvýhodnili konkrétně tyto žadatele:

1. SPORTOVNÍ KLUBY PRAHA 4 z. s. ve výši 20 000 000 Kč,
2. TJ UNIE HLUBINA z. s. ve výši 11 730 000 Kč,

3. Statutární město Brno, městská část Brno Žabovřesky ve výši 20 000 000 Kč,
4. Sdružení fotbalového klubu AC SPARTA PRAHA, z. s. ve výši 17 500 000 Kč,
5. SK POLABAN Nymburk, z. s. ve výši 5 806 000 Kč,
6. TJ Desná, z. s. ve výši 7 158 240 Kč,
7. TJ Slovan Kamenice nad Lipou, z. s. ve výši 6 984 000 Kč,
8. Školní sportovní klub Bílovec, z. s. ve výši 13 000 000 Kč,
9. Statutární město Pardubice Aquacentrum Pardubice 20 000 000 Kč,
10. Město Litvínov ve výši 2 160 000 Kč,
11. SK Junior Teplice z. s. ve výši 10 048 000 Kč,
12. Tělocvičná jednota Sokol Veltěž, z. s. ve výši 5 789 000 Kč,
13. FC Jiskra 2008, z. s. ve výši 5 975 000 Kč,
14. Fotbalový club Zlín, z. s. ve výši 8 280 000 Kč,
15. Město Slavkov u Brna ve výši 12 000 000 Kč,
16. Obec Hvozdec ve výši 869 000 Kč,
17. Město Varnsdorf ve výši 4 975 000 Kč,
18. FK ERA-PACK Chrudim, z. s. ve výši 3 624 850 Kč,

kdy tímto jednáním obžalovaní popřeli zcela smysl a účel poskytování státní podpory sportu v této oblasti, neboť obžalovaní svým jednáním nezákonně ovlivnili rozdělení finančních prostředků státního rozpočtu ve výši nejméně 175 899 090 Kč určených na podporu činnosti v oblasti sportu a rozdělovaných formou veřejné soutěže prostřednictvím programu 133510, které tak proběhlo v rozporu se zájmem na řádném a zákonném provedení veřejné soutěže a v rozporu se zájmem na dodržování stanoveného postupu a na rovných podmínkách pro soutěžitele a pokusili se způsobit škodu ve výši nejméně 175 899 090 Kč České republice zastoupené MŠMT a opatřit neoprávněný prospěch shora uvedeným žadatelům ve shodném rozsahu, kdy k vydání rozhodnutí o poskytnutí dotací z programu 133510 však nakonec nedošlo a rovněž nedošlo k vyplacení dotací žadatelům z programu, neboť z důvodu zásahu policejního orgánu dne 3. 5. 2017 MŠMT pozastavilo vyplácení dotací a následně zrušilo dotační program 133510, neboť jednání obžalovaných vedlo k nezákonnému a netransparentnímu rozhodnutí o rozdělení dotací v programu,

příčemž obžalovaná [jméno] [příjmení] v rámci popsaného jednání úmyslně porušila povinnosti vyplývající z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b), h), i), t) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, neboť byla jako státní zaměstnanec povinna vykonávat službu nestranně, v mezích svého oprávnění a zdržet se při výkonu služby všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v jejich nestrannost, zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dověděla při výkonu služby, a které v zájmu služebního úřadu nelze sdělovat jiným osobám, zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, zejména nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat postavení státního zaměstnance, dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vydaná služebním předpisem, tedy dodržovat pravidla stanovená služebním předpisem č. 13/2015, který stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců, kdy obžalovaná [jméno] [příjmení] zejména porušila povinnosti stanovené v článku 2 odst. 1, odst. 2, odst. 3, článku 4 odst. 1 a článku 8 odst. 1 uvedeného služebního předpisu, dále [jméno] [příjmení] jako vedoucí zaměstnanec MŠMT v rámci svého jednání úmyslně porušila povinnost opatrovat řádně majetek MŠMT uloženou jí ustanoveními § 301 písm. d) a § 302 písm. f), g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, dle kterých byla povinna

řádně hospodařit s prostředky svěřenými jí zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a jako vedoucí zaměstnanec byla povinna zabezpečovat dodržování právních a vnitřních předpisů, zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, kdy dále porušila povinnost opatrovat řádně majetek MŠMT uloženou jí ustanovením § 77 odst. 1 písm. p) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, dle kterého jsou státní zaměstnanci povinni řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim služebním úřadem a střežit a ochraňovat majetek, který jí byl svěřen, před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím,

dále [jméno] [příjmení] v rámci svého jednání úmyslně porušila povinnost uloženou jí ustanovením § 19a odst. 1, písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně pozdějších předpisů, podle kterého orgán veřejné správy nesmí při výkonu veřejné moci bez ospravedlnitelných důvodů narušit hospodářskou soutěž zejména tím, že zvýhodní určitého soutěžitele nebo skupinu soutěžitelů,

nakonec obžalovaná [jméno] [příjmení] vykonávala svou pravomoc v rámci správního řízení o žádostech o dotace způsobem odporujícím právnímu předpisu, když úmyslně porušila povinnosti vyplývající z ustanovení § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zejména povinnost postupovat v souladu s výše uvedenými zákony a ostatními právními předpisy, uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž jí byla zákonem svěřena, dbát, aby přijatá řešení byla v souladu s veřejným zájmem, postupovat vůči dotčeným osobám (žadatelům o dotace) nestranně a vyžadovat od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou, kdy dle ustanovení § 177 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu se přitom základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v §§ 2 až 8, použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.

2. Jednání obžalované bylo kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku, zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku a zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku. Dle městského soudu obžalovaná znaky skutkových podstat uvedených trestných činů naplnila tím, že se dopustila jednání bezprostředně směřujícího k tomu, aby jako úřední osoba v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, a opatřila takovým činem jinému prospěch velkého rozsahu a způsobila takovým činem škodu velkého rozsahu, kdy k dokonání trestného činu nedošlo, dopustila se jednání bezprostředně směřujícího k tomu, aby v souvislosti s veřejnou soutěží v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému prospěch zjednala některému soutěžiteli výhodnější podmínky na úkor jiných soutěžitelů a čin spáchala jako pořadatel a vyhlašovatel veřejné soutěže a způsobila takovým činem značnou škodu a získala takovým činem pro jiného značný prospěch, kdy k dokonání trestného činu nedošlo a dopustila se jednání bezprostředně směřujícího k tomu, aby porušila zákonem uloženou povinnost opatrovat cizí majetek, a tím způsobila škodu velkého rozsahu, ale k dokonání trestného činu nedošlo.

3. Jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku ve formě návodu dle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku, zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve formě návodu dle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku a zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), písm. c) trestního zákoníku ve formě návodu dle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 trestního zákoníku. Dle městského

soudu obžalovaný znaky skutkových podstat uvedených trestných činů naplnil tím, že svým úmyslným jednáním vzbudil v úřední osobě rozhodnutí, aby se dopustila jednání bezprostředně směřujícího k tomu, aby v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, a takovým činem opatřila jinému prospěch velkého rozsahu a takovým činem způsobila škodu velkého rozsahu, kdy k dokonání trestného činu nedošlo, svým úmyslným jednáním vzbudil v úřední osobě rozhodnutí, aby se dopustila jednání bezprostředně směřujícího k tomu, aby v souvislosti s veřejnou soutěží v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému prospěch zjednala některému soutěžiteli výhodnější podmínky na úkor jiných soutěžitelů a čin spáchala jako pořadatel a vyhlašovatel veřejné soutěže a způsobila takovým činem značnou škodu a získala takovým činem pro jiného značný prospěch, kdy k dokonání trestného činu nedošlo a svým úmyslným jednáním vzbudil v úřední osobě rozhodnutí, aby se dopustila jednání bezprostředně směřujícího k tomu, aby porušila zákonem uloženou povinnost opatrovat cizí majetek, a tím způsobila škodu velkého rozsahu, ale k dokonání trestného činu nedošlo.

4. Za toto jednání městský soud obžalované uložil podle § 329 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon ji podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku obžalované uložil též trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s nimiž je spojena správa nemovitého i movitého majetku na dobu šesti let. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku dále obžalované uložil peněžitý trest stanovený v počtu 400 denních sazeb ve výši 5 000 Kč, tedy v celkové výměře 2 000 000 Kč.

5. Obžalovanému městský soud uložil podle § 329 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, pro jehož výkon obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku obžalovanému uložil též trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu korporace či jeho člena na dobu pěti let. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a podle § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku dále obžalovanému uložil peněžitý trest stanovený v počtu 250 denních sazeb ve výši 20 000 Kč, tedy v celkové výměře 5 000 000 Kč.

6. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu městský soud odkázal poškozenou [příjmení] republiku zastoupenou Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, se sídlem [adresa], s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

7. Proti napadenému rozsudku podali odvolání oba obžalovaní a státní zástupce. Dříve, než Vrchní soud v Praze (dále jen, „vrchní soud“) shrne argumenty uvedené v odvoláních, stručně připomene dosavadní průběh soudního řízení.

8. Městský soud ve věci poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 26. 11. 2021, č. j. 40 T 2/2020-16661. Výrokem označeným A) uznal obžalovanou a obžalovaného vinnými skutkem, kterým byli uznáni vinnými i nyní napadeným rozsudkem (byť popis skutku není doslovně shodný, jak bude vysvětleno níže). Jednání obžalovaných právně kvalifikoval shodně, jako v nyní napadeném rozsudku. Obžalované byl podle § 329 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti a půl let, obžalovanému za použití týchž zákonných ustanovení úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byli oba obžalovaní pro výkon trestů zařazeni do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s nimiž je spojena správa nemovitého i movitého majetku, na dobu šesti let. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku dále peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb, přičemž podle § 68 odst. 2, 3 trestního zákoníku byla denní sazba stanovena ve výši 10 000 Kč, takže obžalované byl uložen peněžitý trest v celkové výši

2 000 000 Kč. Obžalovanému byl též podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu korporace či jeho člena, na dobu pěti let. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku byl též obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 250 denních sazeb, přičemž podle § 68 odst. 2, 3 trestního zákoníku byla denní sazba stanovena ve výši 20 000 Kč, tudíž byl obžalovanému uložen peněžitý trest v celkové výši 5 000 000 Kč. Dalším výrokem bylo rozhodnuto, že podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená Česká republika, zastoupená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

9. Naproti tomu bylo citovaným rozsudkem městského soudu výroky označenými B) 1) a 2) rozhodnuto, že oba obžalovaní, jakož i další obžalovaní, proti kterým byla podána společná obžaloba, se podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťují obžaloby pro další skutky, jejichž spáchání jim bylo kladeno za vinu. Dalším výrokem uvedeného rozsudku bylo rozhodnuto, že podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozená Česká republika, zastoupená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

10. Na podkladě odvolání podaných oběma obžalovanými a v jejich neprospěch, jakož i v neprospěch dalších obžalovaných, státním zástupcem, rozhodoval ve věci vrchní soud. Usnesením ze dne 31. 8. 2022, č. j. 1 To 5/2022-17095 rozsudek městského soudu podle § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu z podnětu všech odvolání zrušil v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil městskému soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

11. Městský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 27. 4. 2023, č. j. 40 T 2/2020-18378. Výrokem označeným A) shodně, jako v předchozím rozsudku ze dne 26. 6. 2021, uznal vinu obou obžalovaných, jejich jednání shodně právně kvalifikoval a uložil obžalovaným shodné tresty. Poškozenou Českou republiku, zastoupenou Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, znovu odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

12. Výroky označenými B) 1) a 2) byli obžalovaní, jakož i další spoluobžalovaní, pro další skutky znovu podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštění obžaloby a Česká republika, zastoupená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, byla opět odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

13. Proti uvedenému rozsudku opět podali odvolání oba obžalovaní a v jejich neprospěch, ale též v neprospěch dalších spoluobžalovaných, také státní zástupce. Vrchní soud usnesením ze dne 6. 6. 2024, č. j. 1 To 9/2023-18810 podle § 258 odst. 1 písm. b) a c), odst. 2 trestního řádu z podnětu odvolání obou obžalovaných uvedený rozsudek zrušil ve výroku A), tedy ve výroku o vině obou obžalovaných, výroci o trestech a výroku, jímž bylo rozhodnuto o nároku poškozeného a podle § 259 odst. 1 trestního řádu v tomto rozsahu vrátil věc městskému soudu k novému rozhodnutí. Podle § 256 trestního řádu odvolání státního zástupce zamítl. Zprošťující část uvedeného rozsudku tak nabyla právní moci, včetně navazujícího výroku, jímž bylo rozhodnuto o uplatněném nároku na náhradu škody.

14. Ve vztahu k odsuzující části uvedeného rozsudku a k řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, vrchní soud obecně konstatoval, že se městský soud v novém řízení řídil výtkami, na něž byl vrchním soudem upozorněn v odůvodnění usnesení ze dne 31. 8. 2022, č. j. 1 To 5/2022-17095, přičemž až na konkrétně uvedené výhrady buď vytykané nedostatky odstranil nebo se o to alespoň dostupnými důkazy pokusil tak, aby mezery v jeho skutkových zjištěních byly zaplněny. Městskému soudu ale bylo vytknuto, že i nadále jednotlivé kroky obžalovaných, jimiž měli spáchat popsanou trestnou činnost, na řadě míst překlenují spíše úvahami o tom, jak se skutkový děj mohl odvíjet, aniž by odkázal na konkrétní důkazy a vyvodil nezpochybnitelná zjištění. Podrobnosti v tomto směru budou uvedeny níže.

15. Obžalovaná svým odvoláním brojí proti výroku o vině i výroku o trestu z napadeného rozsudku. Obecně v rozsudku spatřuje vady spočívající zejména v nejasnosti nebo neúplnosti skutkových zjištění a v tom, že se městský soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí (§ 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu) a má pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části napadeného rozsudku (§ 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu). Dle jejího mínění došlo k porušení ustanovení trestního zákona v přezkoumávané části rozsudku (§ 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu). Namítla také nepřiměřenost uloženého trestu (§ 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu).

16. Uvedla, že napadeným rozsudkem městský soud, až na kosmetickou úpravu jednoho slova, rozhodl naprosto shodně jako předchozím rozsudkem ze dne 27. 4. 2023. Přestože právní názor vrchního soudu vyjádřený v usnesení sp. zn. 1 To 9/2023, ukládající i povinnost zaměřit se na hodnocení a provedení důkazů, byl dle mínění obžalované zcela jednoznačný. Z pohledu obžalované vrchní soud uložil městskému soudu některé důkazy opakovat a provádět důkazy další, především ty, které dosud neprovedl, a konkrétně případně dalším dokazováním doplnit mezery, které do té doby městský soud překlenoval úvahami o možném vývoji skutkového děje. Konkrétně bylo dle názoru obžalované městskému soudu uloženo, aby se zabýval tím, zda to byl obžalovaný, kdo vyvolal preferování a zda obžalované předložil svůj blíže neurčený seznam preferovaných žádostí. Dále měl městský soud zjistit obsah vymazaných záznamů o komunikaci mezi obžalovanou a svědkyní [příjmení] a ověřit, zda mezi nimi neproběhla i jiná komunikace. Měl se též zabývat tím, jak předávala obžalovaná své požadavky členům komise, zda bylo skutečně 18 žádostí zmanipulováno, když oba obžalovaní v rámci svých hovorů neuvažují o změně navrženého hodnocení, a jak vývoj hodnocení probíhal v čase. Kdo navrhoval změny a s jakým odůvodněním. Městský soud se měl též zabývat hodnocením posudku znalce prof. Smejkal a v návaznosti tím, jaká je míra závažnosti a škodlivosti případného jednání obžalovaných. Pokud došlo k záměrné úpravě určitých žádostí v rámci hodnocení, měl městský soud zjistit, na úkor jakých jiných žádostí tak bylo učiněno. A v jakém rozsahu tedy mohli obžalovaní způsobit škodu, resp. na úkor jiného obstatat nedůvodný prospěch. Měl též objasnit, jakými cestami obžalovaná a obžalovaný předávali své požadavky na změny hodnocení a s jakým odůvodněním.

17. Podle obžalované městský soud názor a pokyny vrchního soudu nerespektoval. Podotkla, že konkrétně se pokyny vrchního soudu zabýval rozbořem v čl. 452 (patrně v odstavci 452 odůvodnění napadeného rozsudku), kde v podstatě konstatoval, že se již v předchozích rozsudcích s výtkami odvolacího soudu vypořádal, a proto se rozhodl nerespektovat pokyny a jen a pouze reagovat na jednotlivé body s tím, že další dokazování není potřeba. Respektive se městský soud snažil zdůvodnit, že jeho dosavadní rozhodování bylo zcela správné, a proto není nutné nic doplňovat.

18. Upozornila, že městský soud doplnil dokazování toliko o záznam z telefonní komunikace obžalované se svědkyní [příjmení] za určenou dobu, nikoliv komunikace další, na kterou obžalovaná upozorňovala, tj. přes další sociální síť (WhatsApp, Messenger apod.).

19. Jako zcela absurdní obžalovaná označila hodnocení znaleckého posudku prof. Ing. Vladimíra Smejkal. Městský soud dle jejího názoru posudek považuje jednak za zbytečný, jednak za nedostatečný. Dle obžalované je nepochybné, že městskému soudu tento posudek nezapadal do vytvořeného konceptu, který, jak správně konstatoval vrchní soud, je namísto důkazů překlenován úvahami o možném vývoji skutkového děje. Takové hodnocení znaleckého posudku, které je kompletně v rozporu s hodnocením vrchního soudu, považuje obžalovaná za nepřijatelné. Připomněla, že městský soud vytýká znalci, že se zabýval právě jen předmětnými 18 žádostmi, a dále to, že neprovedl formální kontrolu. Tím dle obžalované městský soud zastírá, že se sám odmítl zabývat nejen hodnocením těchto žádostí, ale i hodnocením žádostí dalších, dle pokynu vrchního soudu. A znovu bagatelizuje skutečnost, že de facto polovina předmětných žádostí byla na základě shodné žádosti, byť v poněkud pozměněném hodnocení, opětovně

úspěšná. Obžalovaná upozornila, že provedla sama vyhodnocení závěrů hodnocení expertní komise, a závěry jsou zcela odlišné od hodnocení městského soudu. Avizovala, že tabulka bude dodána případně s doplněním odvolání.

20. Za zcela absurdní a neodpovídající uloženému trestu považuje obžalovaná odůvodnění výše trestu, který byl jen minimálně snížen oproti trestu, který jí městský soud uložil v předchozích dvou rozsudcích. Snížení trestu odnětí svobody o cca 7,7 % (aniž by městský soud snížil další tresty), je dle obžalované zcela v rozporu se zásadou pro ukládání trestů a zejména s principy odůvodnění rozsudku. Nedostatečným se jí jeví prosté konstatování, že uložený trest považuje městský soud za přiměřený. Obžalovaná v té souvislosti opětovně odkázala na předchozí odvolání a tam zmíněnou judikaturu, konkrétně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 8 Tdo 1033/2022-425, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2016, č. j. 11 Tdo 15/2016-62, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2023, sp.zn. I. ÚS 631/23, nález Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2020, sp.zn. III. ÚS 208/20, nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011, nález Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1305/09 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10., č. j. 8 Tdo 667/2018-80, z nichž citovala.

21. Závěrem navrhl, aby vrchní soud napadený rozsudek s odkazem na ustanovení § 258 odst. 1, písm. a), b), c) a e) trestního řádu zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Navrhl též, aby podle § 263 trestního řádu přikázal, aby věc projednal jiný senát, neboť stávající senát se opakovaně neřídil pokyny vrchního soudu.

22. V doplnění odůvodnění odvolání obžalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh řízení po podání obžaloby. Poté konstatovala, že napadený rozsudek se dá zjednodušeně rozdělit na tři části. První část (původní argumenty) obsahuje doslovné znění rozsudku z 27. 4. 2023. Druhá část (podpůrné argumenty) sice obsahuje nové úvahy městského soudu, avšak váží se k jeho již vysloveným zjištěním a závěrům v předchozím odsuzujícím rozsudku. K tomu obžalovaná odkázala na odstavce 321, 324, 343 až 346, 363, 431 a 453 až 455 odůvodnění napadeného rozsudku. Poslední, třetí část (nové argumenty), představuje skutečně nová zjištění vyplývající z výsledku znalce prof. Smejkal a hodnocení jeho výsledku. Obžalovaná v té souvislosti namítla i porušení § 264 odst. 1 trestního řádu.

23. K první a druhé části napadeného rozsudku obžalovaná předdeslala, že by pouze opakovala již předložené argumenty poukazující na naplnění odvolacích důvodů podle § 258 odst. 1 písm. b) a c) trestního řádu. Dle jejího názoru na tom nic nemění, že v druhé části městský soud doplnil napadený rozsudek o nové úvahy. Ty totiž na jeho rozhodnutí o vině obžalované nic nezměnily. Proto obžalovaná co do první a druhé části odkázala na odůvodnění odvolání proti prvnímu odsuzujícímu rozsudku z 16. 3. 2022 a doplnění z 12. 5. 2022 a 18. 8. 2022. A stejně tak na odůvodnění odvolání proti druhému odsuzujícímu rozsudku z 1. 8. 2023 a doplnění z 13. 11. 2023. Vyjmenovaná podání obžalovaná učinila součástí doplnění odvolání a nadále trvá na tam vyjádřeném právním a skutkovém hodnocení věci.

24. Ve třetí části napadeného rozsudku spatřuje obžalovaná porušení § 264 odst. 1 trestního řádu spočívající v tom, že městský soud nerespektoval pokyny vrchního soudu zhmotněné v jím vydaném usnesení. Již to samo o sobě postačuje dle obžalované ke zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem, jak potvrdil Ústavní soud např. v nálezu z 20. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 615/2001. Součástí reakce obžalované na třetí část napadeného rozsudku je i hodnocení postupu městského soudu při nezákonném zopakování výsledku znalce prof. Smejkal. V tom spatřuje obžalovaná naplnění odvolacího důvodu podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Namítla též vadné hodnocení výsledku znalce, v čemž spatřuje odvolací důvod podle § 258 odst. 1 písm. b) a c) trestního řádu.

25. V části podání nazvané „Nerespektování pokynů odvolacího soudu“ citovala ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu a poukázala na související judikaturu. Konkrétně na usnesení Vrchního

soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 2 To 7/2004, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2024, sp. zn. 8 Tdo 508/2023, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. 8 Tz 287/2000, nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 615/01 a ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. I. ÚS 1365/21.

26. Obžalovaná nepochybuje, že městský soud byl nejen s uvedenými judikáty obsahujícími nezpochybnitelný výklad § 264 odst. 1 trestního řádu seznámen. Proto považuje za závažnější, že k respektování závazných pokynů městským soudem nedošlo. Poukázala na odstavec 300 odůvodnění usnesení vrchního soudu, v němž bylo publikováno sedm závazných pokynů. Připomněla, že městský soud k nim zaujal stanovisko v odstavcích 451 a 452 odůvodnění napadeného rozsudku. Dle názoru obžalované stanovisko nerespektuje a zpochybňuje závazný právní názor vrchního soudu a povinnosti z toho plynoucí. Naopak obsahuje argumentaci vysvětlující nesprávnost úvah vrchního soudu a validitu závěrů městského soudu.

27. Tím se dle obžalované z trestního řízení vytratil jeho účel, kterým je ve smyslu § 1 odst. 1 trestního řádu rozhodnout o vině či nevině. Obžalované je tím upírána zákonná pozice ústřední postavy trestního řízení. Již nemůže účinně ve smyslu § 2 odst. 13 trestního řádu uplatňovat svou obhajobu. Musí snášet projevy libovůle městského soudu a čekat na zákonnou ingerenci soudu odvolacího. Tím je vedle práva na spravedlivý proces podle čl. 36 a násl. Listiny porušována i zásada rychlosti a hospodárnosti trestního řízení podle § 2 odst. 4 trestního řádu.

28. Obžalovaná dále zdůraznila, že dle jejího mínění nebyl městský soud oprávněn dojít k závěru publikovanému na str. 143 napadeného rozsudku: „Je třeba uvést, že v rámci obstarání takového důkazu nebylo třeba zjišťovat obsah vymazaných záznamů o komunikaci, ale zjištěné zájmové odposlechy doplnit toliko těmi tzv. „ostatními záznamy“ ...“ Pokyn odvolacího soudu totiž zněl dle obžalované jednoznačně: „... lze postupem uváděným v odvolání obžalované zjistit obsah vymazaných záznamů o komunikaci mezi touto obžalovanou a svědkyní [příjmení]“

29. Poukázala také na odlišné hodnocení provedeného důkazu - výsledku znalce - na str. 146 a na str. 148 napadeného rozsudku, které označila jako nepochopitelné. Vrchní soud přitom dle obžalované bez možnosti odlišných úvah závěry znalce aproboval v odstavci 246 a násl. odůvodnění svého usnesení.

30. Dle mínění obžalované je vrchní soud z uvedených důvodů povinen napadený rozsudek zrušit.

31. Přesto vznesla i další námitky. V části podání nazvané „Nezákonné zopakování důkazu“ upozornila, že z odstavců 299 a 300 odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že městský soud zopakoval důkaz - výslech znalce. Tento postup považuje obžalovaná za nezákonný. Svůj názor opřela o usnesení Nejvyššího soudu z 27. 6. 2024, sp. zn. 8 Tdo 373/2024, z něhož citovala: „... nicméně soud prvního stupně nesmí opakovat či doplňovat dokazování účelově jen proto, aby si formálně odůvodnil odchýlení se od těch skutkových zjištění, k nimž dospěl odvolací soud na podkladě vlastního dokazování.“

32. Doplnila, že označené usnesení odkazuje na nález Ústavního soudu z 21. 3. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2980/2022, v němž dle názoru obžalované Ústavní soud řešil problematiku velmi podobnou. V trestní věci řešené Ústavním soudem jen odvolací soud po provedení důkazů ve veřejném zasedání o odvolání zavázal soud prvního stupně k uznání obžalovaného vinným (body 82 až 84 nálezu). K tomu obžalovaná z nálezu citovala: „Ústavní soud tedy shrnuje, že má-li odvolací soud důvodné pochybnosti o určitých skutkových zjištěních soudu prvního stupně, z ústavněprávního hlediska mu nic nebrání v tom, aby ve veřejném zasedání o odvolání při zachování všech garancí kontradiktornosti řízení a práva na obhajobu zopakoval důkaz či důkazy, z nichž soud prvního stupně tato skutková zjištění učinil, případně i další důkazy, které k nim měly být provedeny již v hlavním líčení, sám změnil skutkové závěry a na jejich podkladě v kombinaci se skutkovými závěry soudu prvního stupně, k nimž dokazování neprováděl, a tedy je ohledně nich vázán podle

§ 263 odst. 7 trestního řádu závěry soudu prvního stupně, dosáhl nového skutkového stavu a sám vydal rozhodnutí, které mu odpovídá. V případě, že po takovéto změně skutkového stavu dospěje odvolací soud k závěru, že možnosti dokazování již byly vyčerpány, skutkový stav byl v rozsahu nutném pro rozhodnutí zjištěn bez důvodných pochybností a je na místě vydat takové rozhodnutí, které sám vydat nemůže z důvodu zákonné překážky podle § 259 odst. 5 trestního řádu, ústavní pořádek nebrání tomu, aby věc vrátil soudu prvního stupně a zavázal jej k tomu, aby obžalovaného uznal vinným určitým trestným činem. Soud prvního stupně je v takovém případě povinen vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl ustálen odvolacím soudem. To platí samozřejmě pouze s výhradou, že skutková zjištění zůstanou v hlavním líčení nezměněna, neboť odvolací soud nemůže ani v takovém případě zakázat soudu prvního stupně doplnění dokazování, vyžádá-li si to procesní vývoj. K takové potřebě mohou vést např. nově se objevivší, dříve nepředvídané poznatky, nicméně soud prvního stupně nesmí opakovat či doplňovat dokazování účelově jen proto, aby si formálně odůvodnil odchýlení se od těch skutkových zjištění, k nimž dospěl odvolací soud na podkladě vlastního dokazování“.

33. Z obsahu odstavce 452 odůvodnění napadeného rozsudku je dle obžalované zřejmé, že městský soud výslech znalce provedl jen proto, aby se mohl odchýlit od závazného názoru vrchního soudu, tedy účelově. Ve světle citovaného nálezu považuje za nepochybné, že postup městského soudu byl nezákonný a napadený rozsudek je založen na hodnocení důkazu, který neměl být v hlavním líčení proveden. Citovala také z odstavců 321 a 454 odůvodnění napadeného rozsudku, z nichž dovodila, že v opakovaném hlavním líčení nařízeném po vydání usnesení vrchního soudu nedošlo k nově se objevivším, dříve neznámým poznatkům.

34. V části podání nazvané, „Vadné hodnocení výsledku svědka“ obžalovaná avizovala potřebu vyjádřit se i k vadnému hodnocení výsledku znalce. Připomněla, že městský soud obsah jeho výsledku shrnul v odstavcích 299 a 300 odůvodnění napadeného rozsudku a samotné hodnocení publikoval v odstavcích 432 až 437, přičemž odstavce 436 a 437 nepovažuje za významné pro tento oddíl. Uvedla, že městský soud vyjádřil pochybnosti stran rozsahu znaleckého zkoumání a upozornil, že nedošlo ze strany znalce k formálnímu hodnocení žádostí. Na základě toho vyhodnotil znalecký posudek jako nedostatečný.

35. Dle obžalované je logické, že se znalec vyjadřoval pouze k 18 tzv. preferovaným žádostem. Jen ty jsou obžalovaným kladeny za vinu. Logicky proto z pohledu obhajoby nemělo žádný význam rozšířit zadání znaleckého zkoumání i na ostatní žádosti. Pokud městský soud přesto pojal pochybnosti nad dostatečným rozsahem znaleckého posudku, měl tuto tvrzenou vadu zhojit, jak mu přikazuje § 2 odst. 5 trestního řádu. Jestliže tak neučinil, a přesto v něm přetrvaly pochybnosti, měl aplikovat zásadu in dubio pro reo, jak mu přikazuje rozsáhlá judikatura. A tedy přijmout hodnocení důkazu ve prospěch, ne v neprospěch obžalovaných. Neměl suplovat roli veřejné žaloby, která je jediná odpovědná podle § 2 odst. 8 trestního řádu, resp. čl. 80 odst. 1 Ústavy, za úspěch obžaloby. V té souvislosti obžalovaná citovala z nálezu Ústavního soudu ze 14. 5. 2008, sp. zn. II. ÚS 2014/07.

36. Výtku, že znalec neprovedl formální hodnocení žádostí o dotaci, považuje obžalovaná za ryze účelovou. Dle jejího mínění nebyl důvod formální kontrolu opakovat, když ani městský soud (vyjma žadatele SK Junior Teplice) správnost průběhu formálního hodnocení nedovodil. Ani členové hodnotící komise formální hodnocení žadatelů nerevidovali. Stejně jako znalec se spolehli na správnost formálního hodnocení provedeného zaměstnanci MŠMT. Pokud měl městský soud jakékoli pochyby, měl je rozptýlit v souladu s § 2 odst. 5 trestního řádu zadáním revizního znaleckého posudku ve smyslu § 110 odst. 1 trestního řádu.

37. Obžalovaná také zmínila, že další výtku městského soudu směřuje k deklarovanému počtu mládežníků (odstavec 433 odůvodnění napadeného rozsudku). Dle jejího názoru jde ale o výtku neoprávněnou. Upozornila, že jediný validní podklad ke zjištění počtu mládežníků představují žádosti. Nikoli výpovědi svědků, jak se snaží městský soud podsouvat. Znalec revidoval

hodnocení členů hodnotící komise. Ti měli při hodnocení k dispozici jen samotné žádosti. Nemohli se na žádný z detailů doptávat jednotlivých zástupců žadatelů. Tudíž znalec postupoval zcela správně, když ve stejných podmínkách ověřoval správnost hodnocení. To je podle obžalované podstata přezkumu jakéhokoli výstupu, který má být revidován. Platí totiž, že při ověření určitého závěru musí být vycházeno z původního stavu bez nutnosti dohledávat dodatečné informační zdroje a data.

38. Konkrétně obžalovaná upozornila, že městský soud dal za příklad žádost obce Hvozdec. Zmínil, že podle výpovědi svědkyně [příjmení] měl tento žadatel nanejvýše 80 dětí. Tuto informaci však členové hodnotící komise neměli, i kdyby byla správná. Z žádosti obce (č. Ž_50 2017) totiž plyne, že mládežníků bylo 142. Obžalovaná dodala, že totožných špatných zjištění soudu prvního stupně (počet mládežníků podle výslechu a žádosti) je v napadeném rozsudku ještě několik.

39. Obžalovaná dále namítla, že z dokazování jednoznačně nevyplývalo, jakou metodiku měli členové hodnotící komise při hodnocení k dispozici. Přitom lze jen těžko zpochybňovat validitu tzv. metodiky Kaňka (č. l. 10318) použité znalcem, když podle metadat dokumentu (č. l. 10317) byla jeho autorkou svědkyně [příjmení], t. č. ministryně MŠMT.

40. Upozornila také na nekonzistentní přístup městského soudu. Ten spatřuje v tom, že městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zmínil, že tzv. metodika Kaňka nebyla oficiální a byla odlišná od metodiky zpřístupněné na webových stránkách MŠMT. Stranou však ponechal, že tato metodika byla nalezena v pracovní kanceláři svědka [příjmení] - viz věc vydaná č. 7 při prohlídce jiných prostor (list č. 7 až 9). Přitom jindy soud prvního stupně listiny nalezené v kanceláři svědka považuje za validní. K tomu obžalovaná citovala z odstavce 363 odůvodnění napadeného rozsudku: „Jak zmíněno již výše, seznam preferovaných žádostí u svědka [příjmení] byl nalezen v jeho kanceláři právě mezi dalšími dokumenty vztahujícími se k členství v PEVK. Podstatná pro závěr o vině obžalovaných je dle nalézacího soudu skutečnost, že tento seznam preferovaných žádostí byl s daným cílem vytvořen obžalovanými, dostal se do dispozice daných hodnotitelů a tito se dle něho řídili a v zájmu obžalovaných hodnotili, čímž došlo k narušení řádného dotačního řízení, jež bylo ovlivněno nezákonným rozdělením finančních prostředků státu.“

41. Uvedla též, že hodnocení znaleckého posudku je obsaženo i v odstavci 435 odůvodnění napadeného rozsudku, v němž městský soud zpochybnil (odlišně od soudu vrchního) odbornost znalce v porovnání s externími hodnotiteli. Tento argument může dle obžalované na první pohled znít logicky. Obžalovaná však zdůraznila, že externí hodnotitelé byli experty jen na výšeč odpovídající jejich sportovní působnosti. Přitom žádosti dopadaly na celou paletu sportů bez ohledu na míru popularity ve společnosti. Za všechny externí hodnotitele odkázala na výpověď svědka [příjmení] při hlavním líčení 3. 3. 2023 k výběru externího hodnotitele, svědka [příjmení]. Svědek uvedl, že byl osloven, neví kým, bylo to ohledně investičních dotací, zda mají někoho, kdo se zabývá problematikou zimních stadionů, jejich provozu apod. Takového člověka měli, neboť provozoval zimní stadion, proto doporučili svědka [příjmení]. Žádná z 18 tzv. preferovaných žádostí se přitom bezprostředně netýkala zimního sportu. Nejbližší k tomu měla žádost města Litvínov (č. Ž_50 2017) o rolbu pro Zimní stadion Ivana Hlinky. Dle obžalované je zarážející, že u znalce městský soud odbornost k hodnocení žádostí považoval za významnou, u samotných hodnotitelů však nikoli.

42. Závěrem obžalovaná navrhl, aby vrchní soud napadený rozsudek z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), b) a c) trestního řádu zrušil a věc podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Zopakovala návrh, aby vrchní soud postupem podle § 262 trestního řádu nařídil, aby byla věc projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, přičemž takový návrh považuje za souladný s judikaturou a komentářovou literaturou, pro opakované nerespektování právního názoru a pokynů odvolacího soudu.

43. Při odůvodnění odvolání obžalované v průběhu veřejného zasedání konaného vrchním soudem obhájce obžalované [příjmení] [jméno] [jméno], LL.M. shrnul, že odůvodnění odvolání podaného obžalovanou je velmi stručné, protože se vracíme do září 2024 a nacházíme ve stejné situaci, jako při předchozím jednání u odvolacího soudu. Stále existuje rozdílný názor vrchního soudu a městského soudu na to, kolik důkazů stačí k odsouzení a prokázání viny. Vrchní soud ve všech svých rozhodnutích z předchozí doby dospěl k závěru, že ani v tom posledním stále ještě nebyl dostatek důkazů k tomu, aby bylo možno rozhodnout spolehlivě o tom, jaký skutek se stal a zda tento skutek je trestným činem. Městský soud, bez ohledu na to, co se v odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu opakovaně a podrobně opakuje, je přesvědčen, že důkazy, které byly obstarány státním zástupcem, a nakonec i provedeny v hlavním líčení, jsou dostačující, že skutek je jasně popsán a právní kvalifikace je jasná. Po velmi podrobném rozhodnutí vrchního soudu by se dalo očekávat vcelku obsáhlejší dokazování právě proto, aby pokyny vrchního soudu městský soud splnil. Městský soud ale v novém řízení neprovedl žádné dokazování, provedl jen jakési kosmetické dokazování, rozhodně neprovedl dokazování takového druhu, které by se jakkoliv vypořádalo s pokyny, které vrchní soud uložil.

44. Obhájce zdůraznil, že městský soud je v rámci dvojinstančnosti tím nižším soudem, je vázán rozhodnutím vrchního soudu. Došlo k flagrantnímu porušení § 264 trestního řádu, kdy městský soud nerespektoval názor vrchního soudu. Jedná o jednoznačné porušení zásady dvojinstančnosti a zásady spravedlivého procesu. Městský soud stále trvá na tom, že obžalovaná bude odsouzena a bude uložen trest, což obhajoba napadá. Připomněl, že vrchní soud shrnul své názory v odstavci 300 odůvodnění posledního usnesení, přičemž rozhodoval za stejné důkazní situace. Dle názoru obhájce důkazy provedené městským soudem v následném hlavním líčení neodstranily konstatované pochybnosti o správnosti učiněných zjištění. Pokud jde o skutkový a důkazní stav, jsme v úplně stejné situaci a žádné další podstatné důkazy provedeny nebyly. Tím pádem žádný z pokynů vrchního soudu (vyjma obstarání odposlechů, z nichž nic nevyplynulo, ale i to je důležité zjištění) nebyl splněn.

45. To představuje důvod, proč v odůvodnění odvolání nebyla věnována pozornost skutkovým okolnostem, důkazům a právní kvalifikaci, protože vše zaznělo již v závěrečných řečech a dvou odvoláních. Platí to stále. Obhájce shrnul, na čem stojí obhajoba obžalované, ohledně níž dle jeho mínění vrchní soud prohlásil, že jsou pochybnosti o správnosti učiněných skutkových zjištění. Obžalovaná tvrdí, že neobdržela od spoluobžalovaného žádný seznam preferovaných žádostí, ani v celku, ani jednotlivě. Je pravdou, že se o tom bavili, ale dále se nic nedělo. Nevybírala členy expertní komise k hodnocení dotačních žádostí, dokonce ani nikomu nepředávala požadavky na to, kdo má být vybrán. Mluvila se spoluobžalovaným o jednotlivých žadatelích, ale neovlivňovala hodnocení žádostí, nepředávala pokyny ke změně hodnocení, akceptovala výběr přesně tak, jak byl proveden expertní komisí. O tom, že to byl výběr správný, svědčí znalecký posudek znalce Smejkal. Obžalovaná je dosud přesvědčena, že dotace byly přiděleny těm, kteří splnili podmínky, které ministerstvo stanovilo. Hodnocení žadatelů nijak neovlivňovala. Skutek, který by bylo možné posoudit jako trestný čin, se jejím jednáním nestal. Dle názoru obhájce ke stejnému závěru dospěl v předchozím rozhodnutí i vrchní soud, když řekl, že existují mezery v dokazování.

46. Obhájce nastínil dvě varianty dalšího možného postupu. Jednou možností je, aby vrchní soud napadený rozsudek opětovně zrušil z důvodu, že nebyl respektován závazný právní názor odvolacího soudu, a aby věc byla odňata soudkyni, která opakovaně nerespektuje rozhodnutí vrchního soudu. Preferuje ale druhou možnost, která vychází z toho, že žádné další důkazy provedeny nebyly, i přes závazný pokyn odvolacího soudu, a ani státní zástupce ani obhajoba nenavrhla žádné doplnění dokazování. Pak se musí vycházet z důkazů, které byly obstarány, které jsou ve spise, a je třeba je posoudit. Ty posoudil vrchní soud již v předchozím rozhodnutí a konstatoval, že to není penzum důkazů, které by stačily k odsouzení a které by říkaly, že se stal skutek, který představuje trestný čin. Obžalovaná by proto měla být obžaloby zproštěna.

47. Obhájce obžalované [příjmení] [jméno] [příjmení] předeslal, že se s kolegou dohodli, že se bude vyjadřovat k otázce trestu. Byť věří, že se vrchní soud touto otázkou nebude muset zabývat, neboť vyřeší ve prospěch obžalované otázku viny. Nad rámec písemného odůvodnění odvolání doplnil, že městský soud při rozhodnutí o trestu nerespektoval zásady ukládání trestů. Poukázal na osobu obžalované, která před jednáním, jež je označováno státním zástupcem za trestné, nikdy neměla žádné vybočení z řádného života a nemá ani poté, což je dalších 8 let. Byla aktivní v řadě dalších oblastí, které jsou veřejně prospěšné, jako je vzdělávání, péče o autismus apod. Její život byl doslova velmi řádný a je předpoklad, že v tomto životě by i pokračovala a bude pokračovat. Zmínil také délku řízení. To trvá již osmý rok, přičemž obžalovaná nikdy nezavdala příčinu pro to, aby vznikly jakékoliv průtahy či odklady hlavních líčení. Zdůraznil, že obžalovaná pečuje o nezletilou dceru s tím, že jde o skutečnost, kterou zásadním způsobem zejména v poslední době zohledňuje Ústavní soud. Když začalo trestní stíhání, byla nezletilá dcera obžalované předškolního věku, nyní je ve školním věku a je na obžalované velmi závislá. Poukázal také na medializaci projednávané věci s tím, že i tato otázka již byla řešena v rozhodnutích Nejvyššího soudu. Medializace proběhla již při zatčení, následně došlo k unikům ze spisu, a to včetně intimních záznamů, a tyto skutečnosti se celou dobu táhnou životem obžalované a značně ji ovlivňují. Jako příklad z poslední doby uvedl, že v radiovém vysílání se nejmenovaný poslanec vyjadřoval k otázce rozdělování sportovních dotací a vehementně hájil práci NSA. Aby tomu dodal určitou váhu, použil formulaci, že dnes již rozhodování o dotacích neprobíhá mezi milenci v ložnici. Medializace stále velmi tvrdě působí na obžalovanou a je pro ni velkým trestem, který se týká jejího osobního života a života její rodiny.

48. Trest, který městský soud uložil obžalované napadeným rozsudkem považuje obhájce za nepřiměřeně přísný, i kdyby k trestné činnosti došlo, což obžalovaná popírá. Městský soud od předchozího rozhodování trest odnětí svobody snížil o půl roku. Snížil pouze tento trest, vůbec se nezabýval tresty dalšími. Hodnocení otázky trestu omezil na jeden krátký odstavec a neřešil podstatné skutečnosti.

49. Je zřejmé, že obžalovaná setrvala též na námitkách, které pojala do odůvodnění odvolání, jež podala proti odsuzujícím výrokům obsaženým v předchozích rozsudcích městského soudu v této věci. Obsahu odvolání obžalované proti předchozím rozsudkům byla ze strany vrchního soudu věnována značná pozornost v odůvodněních usnesení, kterými o podaných odvoláních rozhodl. Byť by to bylo technicky snadné, považuje vrchní soud za zbytečné opakovat, o jakou argumentaci obžalovaná svá odvolání proti dřívějším rozhodnutím opřela. Postačí odkaz na relevantní pasáže z odůvodnění usnesení vrchního soudu, tedy na odstavce 12 až 78 odůvodnění usnesení vrchního soudu ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. 1 To 5/2022 a na odstavce 71 až 80 odůvodnění usnesení vrchního soudu ze dne 6. 6. 2024, sp. zn. 1 To 9/2023 Vrchní soud předesílá, že samozřejmě i na tyto odvolací námitky obžalované adekvátně zareaguje.

50. Obžalovaný zaměřil odvolání proti všem výrokům napadeného rozsudku. Stručně zrekapituloval předchozí průběh řízení a připomněl, že jde v pořadí o třetí rozsudek městského soudu v této trestní věci, přičemž předchozí rozsudky byly zrušeny vrchním soudem. Dle názoru obžalovaného byl v obou usneseních vrchní soud vůči předchozím rozsudkům městského soudu velmi kritický. V usnesení ze dne 6. 6. 2024 zejména upozornil, že městský soud v zásadě nerespektoval jeho závazné pokyny a právní názory. Obžalovaný je přesvědčen, že ani v napadeném rozsudku městský soud těmto pokynům nevyhověl, naopak v zásadě ignoroval takřka všechny pokyny vyjádřené zejména v odstavci 300 na str. 93 a 94 usnesení vrchního soudu a také právní názory. To mělo za následek vyhlášení odsuzujícího rozsudku s naprosto identickou argumentací, kterou vrchní soud již dvakrát odmítl.

51. Podle obžalovaného městský soud postupoval v rozporu se zásadami zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 trestního řádu) a volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 trestního řádu), to vše za flagrantního porušení § 264 odst. 1 trestního řádu, což způsobilo nezákonnost napadeného rozsudku.

52. Obžalovaný poukázal na to, že výrok i odůvodnění napadeného rozsudku jsou naprosto identické s předchozím zrušeným rozsudkem ze dne 27. 4. 2023 a rovněž se zrušeným rozsudkem ze dne 26. 11. 2021. To ilustruje zcela shodná systematika rozsudků, kterou podrobněji rozebral. Zdůraznil, že všechny pasáže, na které konkrétně poukázal, obsahují text zcela identický s rozsudkem ze dne 26. 4. 2023. Argumentace městského soudu, zkritizovaná jako minimálně nedostatečná vrchním soudem v jeho usnesení, nedoznala v napadeném rozsudku žádných změn, městský soud pouze překopíroval svůj již dříve použitý text.

53. Novými pasážemi jsou pouze reakce na výtky vrchního soudu k odůvodnění jednotlivých projektů (odstavec 431 odůvodnění napadeného rozsudku), hodnocení znaleckého posudku prof. Smejkal (odstavce 432 až 437 odůvodnění napadeného rozsudku) a zdánlivé odpovědi na výslovné pokyny vrchního soudu k vyplnění mezer dokazování (odstavce 451 a 452 odůvodnění napadeného rozsudku). Vzhledem k tomu považuje obžalovaný za nadbytečné uvádět v odvolání znovu vyčerpávající argumentaci obsaženou v odůvodnění odvolání ze dne 27. 10. 2023. Považuje za efektivní na tuto argumentaci v plném rozsahu odkázat, neboť je podle jeho názoru plně uplatnitelná i vůči napadenému rozsudku. Připomněl, že v citovaném podání věnoval pozornost zejména nerespektování pokynů a právních názorů vrchního soudu ve vztahu k prvnímu zrušujícímu usnesení odvolacího soudu ze dne 31. 8. 2022, absenci trestnosti skutku a otázce zachování totožnosti skutku, absenci důkazů svědčících o ovlivnění hodnocení, nevěrohodnost výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení], otázce škody a prospěchu, nesprávně kvalifikovanému vývojovému stadiu trestné činnosti a absenci odůvodnění subjektivní stránky.

54. V souvislosti s problematikou nerespektování pokynů a právních názorů odvolacího soudu citoval ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu a zmínil, že pokyny uložené odvolacím soudem jsou shrnuty zejména v odstavci 300 odůvodnění usnesení vrchního soudu, nicméně linou se podstatnou částí odůvodnění tohoto usnesení, přičemž konkrétně poukázal též na odstavce 212 až 259. Odstavec 300 odůvodnění usnesení vrchního soudu obžalovaný citoval.

55. Dle obžalovaného také vrchní soud upozornil, že pokud se některou ze shora uvedených okolností, zejména s časovým odstupem od doby, kdy trestná činnost měla být spáchána, nepodaří prokázat, nelze ji obžalovaným klást za vinu. A naopak, prokázané skutečnosti je třeba náležitě zdůvodnit odkazem na provedené důkazy a vzájemné souvislosti mezi nimi (odstavec 331 odůvodnění citovaného usnesení).

56. Z odůvodnění zmíněného usnesení vrchního soudu obžalovaný dále citoval pasáže z odstavců 217, 222, 230, 238, 241 a 254. Konstatoval, že žádný z uvedených pokynů dle jeho názoru městský soud fakticky nerespektoval a mezery v dokazování nedoplnil, pouze zopakoval svou předchozí argumentaci, kterou již vrchní soud dvakrát odmítl. Nadále tak podle názoru obžalovaného platí, že městský soud překlenuje mezery v dokazování svými úvahami, jak se podle jeho domněnky mohl skutkový děj odvíjet, zcela chybí skutkový popis a konkrétní důkazy, jak přesně měli obžalovaní dosáhnout toho, že jimi preferované projekty byly nakonec v hodnotícím procesu úspěšné, není zřejmé, jak se z případně „neúspěšných“ projektů měly stát projekty „úspěšné“, chybí odpověď na otázku, na úkor kterých jiných žádostí měly uspět údajně preferované projekty.

57. Obžalovaný upozornil, že alespoň formálně se městský soud požadavkům vyplývajícím z citovaného odstavce 300 odůvodnění usnesení vrchního soudu věnoval v odstavcích 451 a 452 odůvodnění napadeného rozsudku. Pověštinou však pouze odkázal na jiná místa napadeného rozsudku (často ani není zřejmé, o která místa jde), která po obsahové stránce vrchní soud ve svém usnesení podrobil výrazné kritice, a která zůstala zcela beze změny. Na základní otázky vznesené vrchním soudem tak městský soud dle obžalovaného vůbec neodpověděl. Setrval na svých původních závěrech a dal všemi prostředky najevo, že pokyny a právní názory vrchního soudu respektovat nehodlá. Z vyjadřování městského soudu je podle názoru obžalovaného zjevná absence respektu k instituci vrchního soudu jako soudu odvolacího a k jeho usnesení,

resp. nechut' vyhovět pokynům a právním názorům tímto soudem vysloveným. Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k pokynům vrchního soudu vyjadřuje způsobem, jako by to byl on, kdo je nadřízeným soudem a nikoli naopak. Jinak si dle obžalovaného nelze vysvětlit pasáže, v nichž městský soud obviňuje vrchní soud z nepozornosti, když jej poučuje, že požadované odpovědi mohl nalézt již v odůvodnění částečně zrušeného rozsudku ze dne 26. 4. 2023 (viz odstavec 451 odůvodnění napadeného rozsudku), případně poučuje vrchní soud, že skutkovou větu je třeba posuzovat v celém kontextu a nikoli izolovaně (odstavec 452 odůvodnění napadeného rozsudku). Městský soud rovněž oponuje vrchnímu soudu v jeho pečlivě odůvodněném názoru o nedostatečném zdůvodnění údajné existence seznamu preferovaných žádostí (viz odstavec 452 odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož obžalovaný citoval: „Nálezací soud tak nemůže souhlasit s tvrzením odvolacího soudu, že se o takovém seznamu a jeho obsahu v odůvodnění nehovoří.“).

58. Dle obžalovaného všechny tyto příklady potvrzují jeho přesvědčení, že městský soud se rozhodl setrvat na svých původních závěrech bez ohledu na jakékoli pokyny a závazné právní názory vrchního soudu, které nepokrytě ignoroval, čímž zásadním způsobem nerespektoval § 264 odst. 1 trestního řádu. Tím celé řízení i napadený rozsudek zatížil podstatnými vadami, jejichž následkem je nezákonné rozhodnutí v podobě napadeného rozsudku.

59. Obžalovaný v odůvodnění odvolání věnoval pozornost také znaleckému posudku prof. Vladimíra Smejkal. Za flagrantní pochybení městského soudu považuje odlišné hodnocení znaleckého posudku. V té souvislosti poukázal zejména na odstavce 245 až 248 odůvodnění usnesení vrchního soudu a oproti tomu odstavce 432 až 437 odůvodnění napadeného rozsudku. Upozornil, že ačkoli tento důkaz, včetně výsledku znalce, provedl již vrchní soud, městský soud znalce v novém hlavním líčení vyslechl znovu. Dle obžalovaného připustil, že tak učinil, „pouze z toho důvodu, aby jej poté sám hodnotil a vyvodil si z něj své hodnotící závěry, které jsou odlišné od závěrů učiněných o tomto důkazu odvolacím soudem“ (odstavec 436 odůvodnění napadeného rozsudku). Jediným účelem provedení důkazu tak byla dle obžalovaného snaha městského soudu za každou cenu setrvat na původních závěrech.

60. Takový postup obžalovaný považuje za nepřipustný, svědčící o zjevném nerespektování názorů vrchního soudu, jeho pokynů a právních názorů. Městský soud je podle obžalovaného povinen vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl ustálen vrchním soudem. Odchýlit se může hypoteticky za situace, kdy z dokazování provedeného v hlavním líčení vyplynou nová skutková zjištění. K tomu však nedošlo, ostatně vedle výsledku znalce prof. Smejkal a odposlechů mobilního telefonu obžalované, městský soud žádný jiný důkaz neprováděl. V té souvislosti obžalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2980/22, který interpretuje tak, že soud I. stupně nesmí opakovat či doplňovat dokazování účelově jen proto, aby si formálně odůvodnil odchýlení se od těch skutkových zjištění, k nimž dospěl odvolací soud na podkladě vlastního dokazování. K takovému postupu dle obžalovaného zjevně došlo, jak sám městský soud doznal (srov. citovaný odstavec 436 odůvodnění napadeného rozsudku).

61. Obžalovaný považuje za zarážející, že oba soudy hodnotily uvedený znalecký posudek odlišně. Vrchní soud neměl pochybnosti o předpokladech znalce podat věcně správný a úplný znalecký posudek k posouzení popsané otázky (odstavec 246 odůvodnění jeho usnesení). Akcentoval, že předmětem hodnocení není to, za jakých podmínek se provozuje nebo má provozovat určitý sport, ale posouzení hodnocení žádostí hledisek, jež vyplývají ze zadání a z metodiky programu, kterým bylo dotační řízení vyhlášeno a upraveno. Toto konstatování je podle obžalovaného závazným právním názorem odvolacího soudu. Oproti tomu městský soud považuje za nedostatečnou skutečnost, „otázku odbornosti v oboru sportu, sportovního zařízení na straně znalce či přibraných konzultantů“ (odstavec 435 odůvodnění napadeného rozsudku). Zatímco tedy vrchní soud nemá o kompetenci znalce pochybnosti, městský soud tento názor nerespektuje a snaží se jej zpochybnit zcela nerelevantním odkazem na jeden z odposlechů (viz citace v odstavci 435 odůvodnění napadeného rozsudku). Takový důkaz přitom jen těžko může

zpochybnit potřebnou erudici znalce. Nadto není dle obžalovaného ani zřejmé, co chtěl městský soud odkazem na tento odposlech přesně sdělit.

62. Upozornil, že kritéria hodnocení v rámci Programu 133510 neobsahují žádnou položku, která by vyžadovala zvláštní kvalifikaci znalce v oblasti sportu. Některá jsou sice zaměřena na cíl a potřebnost projektu, nicméně posuzuje se nikoli cíl či potřebnost jako takové či dokonce ve srovnání s jinými žádostmi, ale výlučně to, zda jsou tyto části žádosti srozumitelně a věcně formulované a zda je definován očekávaný přínos projektu. Další kritéria jsou ryze ekonomická a stavebně technická (harmonogram realizace projektu, projektová dokumentace a položkový rozpočet, souladnost s územním plánem, typ stavby a výše spoluúčasti), ve vztahu, k nimž znalec přibral konzultanty s potřebnou kvalifikací. Kritéria hodnocení nevyžadují zkoumání dotčených sportovišť, interní situace žadatelů nebo specifik míst či regionů. Pokud by měla být splněna představa městského soudu o nutnosti zapojení znalce z oblasti sportu, muselo by se jednat o znalce z oblasti fotbalu, atletiky, plavání, tenisu, víceúčelových hal a sportovišť apod., což se obžalovanému jeví jako zcela nadbytečné. Podle názoru obžalovaného odbornost prof. Smejkal pro uvedené hodnocení zcela postačuje. Znalec je znám jako dlouholetý zkušený a respektovaný odborník na posuzování projektů, investičních a podnikatelských záměrů, žádostí o dotace, oceňování podniků atd.

63. Obžalovaný zpochybnil i závěr městského soudu, že poradní expertní komise byla složena z osob s praktickou zkušeností ze sportovního prostředí. Dle jeho mínění z povahy věci nemohlo jít o odborníky na všechny oblasti sportu. Navíc městský soud ani neuvedl, v čem konkrétně měla odbornost jednotlivých osob spočívat, když jejich vzdělání či pracovní náplň není v tomto ohledu zcela vypovídající. Oboje svědčí spíše o technickém, manažerském či administrativním zaměření, často s žádným či jen malým přesahem do opravdové sportovní problematiky. Respektive o takovém přesahu není z trestního spisu nic známo. V té souvislosti obžalovaný konkrétně zmínil vzdělání a pracovní zařazení členů poradní expertní komise.

64. Podle názoru obžalovaného z věcného hlediska znalecký posudek prof. Smejkal i podle mínění vrchního soudu zásadním způsobem zpochybňuje závěr městského soudu, že hodnocení 18 dotačních žádostí bylo výsledkem cílené a nedůvodné manipulace (odstavec 248 odůvodnění usnesení vrchního soudu). Naproti tomu městský soud vyhodnotil znalecký posudek jako irelevantní a vyjádřil pochybnost, zda by provedení takového důkazu mělo být vůbec přípustné (odstavec 436 odůvodnění napadeného rozsudku). Takto rozdílný názor městského soudu podle obžalovaného nelze vysvětlit jinak, než jako snahu za každou cenu setrvat na původních závěrech se zjevným odmítáním respektovat pokyny a právní názory vrchního soudu.

65. Obžalovaný také namítl, že pokud městský soud považuje za zátěž, že znalec se věnoval pouze 18 žádostem z celkového počtu 1200 (odstavec 432 odůvodnění napadeného rozsudku), nic mu nebránilo přibrat znalce k vypracování dodatku posudku se znaleckým úkolem hodnotit všech 1200 žádostí, neboť z argumentace městského soudu dle obžalovaného vyplývá, že za takových okolností by zjevně závěry znaleckého zkoumání přijal. Upozornil také, že znalec nehodnotil 18 žádostí, nýbrž 19. Vyžádání doplnku znaleckého posudku by ale podle názoru obžalovaného postrádalo smysl. Právě předmětných 19 žádostí mělo být podle obžaloby zmanipulováno, není jasné, co by mělo přinést přezkoumávání dalších žádostí, které takto ovlivněny být neměly. Obžalovaný je přesvědčen, že za stávajícího skutkového stavu stačilo ohodnotit právě zmíněných 19 žádostí. Tento postup ostatně považoval za dostačující i vrchní soud, jak vyplývá z odůvodnění jeho usnesení.

66. Závěrem obžalovaný navrhl, aby vrchní soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) a e) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 trestního řádu za použití ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu sám ve věci rozsudkem rozhodl tak, že obžalovaného zproští obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

67. Obžalovaný své odvolání doplnil dalším podáním, které označil jako shrnutí argumentace odvolatele. S takovým označením plně koresponduje obsah podání, v němž jsou zopakovány argumenty publikované již v odůvodnění odvolání, jehož obsah byl publikován výše. Nově je pouze citováno z odstavce 221 odůvodnění usnesení vrchního soudu ze dne 6. 6. 2024: „Mezi uvedenou částí výroku o vině a jejím odůvodněním je rozpor v tom, že zjištění, že to měl být obžalovaný [příjmení], kdo předložil obžalované [příjmení] seznam jím preferovaných žádostí; naopak podle odůvodnění měly seznam tvořit požadavky jednotlivých shora uvedených osob.“ A z odstavce 248 odůvodnění téhož usnesení, ve vztahu k hodnocení znaleckého posudku prof. Smejkal: „Podle hodnocení znalce by zmíněných 18 dotačních žádostí hranici 49 bodů podmiňující přiznání dotace, splňovaly všechny žádosti; pouze u jedné žádosti (Slavkova u Brna) dospěl znalec k alternativnímu výsledku u kritéria č. 2 s odůvodněním, že neměl k dispozici přesný podklad a nemohl určit, zda žadateli náleží 3 nebo 5 bodů. Výsledkem je závěr, že žadateli náleží buď 48 nebo 50 bodů. Závěr nalézacího soudu, že hodnocení oněch 18 dotačních žádostí bylo výsledkem cílené a nedůvodné manipulace ze strany obžalovaných [příjmení] a [příjmení] je tak zásadním způsobem zpochybněn.“

68. Obžalovaný shrnul, že dle jeho mínění městský soud překlenoval mezery v dokazování svými úvahami, jak se podle jeho domněnek mohl skutkový děj odvíjet. Zcela chybí skutkový popis a konkrétní důkazy, jak přesně měli obžalovaní dosáhnout toho, že jimi preferované projekty byly nakonec v hodnotícím procesu úspěšné. Není zřejmé, jak se z případně neúspěšných projektů měly stát projekty úspěšné a chybí odpověď na otázku, na úkor kterých jiných žádostí měly uspět údajně preferované projekty.

69. Obžalovaný setrval na svém návrhu, aby jej vrchní soud obžaloby zprostil (viz odstavec 60 odůvodnění tohoto usnesení).

70. V rámci odůvodnění odvolání obžalovaného v průběhu veřejného zasedání konaného vrchním soudem obhájce obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] předeslal, že obžalovaný se stále cítí nevinně ohledně skutků, z nichž je obžalován. V té souvislosti odkázal na odůvodnění odvolání z 10. 10. 2024 a z 5. 5. 2025. Též na předchozí podaná odvolání, neboť skutková situace se nemění a argumenty se opakují.

71. Nad rámec odůvodnění písemně zpracovaného odvolání obhájce upozornil, že byl k žádosti obhajoby zpracován ještě dodatek ke znaleckému posudku znalce [příjmení] a písemné vyhotovení posudku předložil soudu. Vysvětlil, že jde o doplnění ohledně dotace žádané SK Junior Teplice, z. s. V původním řízení nebylo znalci předloženo CD, které tvořilo přílohu této investiční žádosti. Znalec v příloze žádosti našel veškeré informace, které mohly být považovány za údajně chybějící investiční záměr, byť nejsou zachyceny na požadovaném formuláři. Konstatoval, že ze závěrů dodatku i z dalšího dokazování je zřejmé, že z napadeného rozsudku v žádném případě nevyplývá, co vlastně obžalovaní na oněch nejméně 18 žádostech o dotace opravovali, jak tyto případné opravy do dalšího dotačního řízení prosadili a případně jaké tyto opravy vyvolaly následky. Dle jeho názoru není podstatné, zda se to mělo udát tak, že byly vyřazeny některé úspěšné a byly nahrazeny neúspěšnými, anebo byly předrženy úspěšné nad další úspěšné. Mechanismus, jak to měli obžalovaní udělat, nebyl prokázán. Nebyl v tomto směru nabídnut žádný důkaz. Dle mínění obhájce to svědčí o nevině obou obžalovaných. Vysvětlil, že tuto problematiku zmiňuje v souvislosti se škodou, neboť škoda je významnou okolností při posouzení takového jednání, které se zde projednává.

72. Vyjádřil se i další obhájce obžalovaného, JUDr. [jméno] [příjmení]. Nad rámec odůvodnění písemného vyhotovení odvolání obžalovaného uvedl, že hodnocení jednotlivých žádostí o dotace prováděli členové expertní komise. Dle jeho názoru neexistuje žádný konkrétní důkaz, kterým by disponoval městský soud při svém rozhodování, který by mohl prokázat, že o hodnocení rozhodovali obžalovaní. Považuje za správné, že nejsou mezi obžalovanými členové expertní komise, protože nikdy nikdo nedisponoval žádným důkazem, že by k úmyslnému ovlivnění

hodnocení mělo dojít. Ve výrokové části napadeného rozsudku, stejně tak jako i v podané obžalobě a v usnesení o zahájení trestního stíhání, chybí zásadní údaje o tom, kdo, kdy, kde, co, jakým způsobem, jakým svým jednáním, na úkor koho a s jakým následkem, měl činit.

73. Za podstatný považuje obsah znaleckého posudku prof. Smejkal. Městský soud dle mínění obhájce chtěl znalce znevěrohodnit. Položil znalci jedinou otázku, jakým způsobem byly hodnoceny záležitosti související s investičním záměrem. Znalec odpověděl, že na to měl konzultanta a soud konstatoval, že tím konzultantem byl advokát, který znal stavební předpisy. Znalec odpověděl, že tento advokát není jenom advokát, nemá vystudovanou jen právnickou fakultu, ale také VUT v oboru stavebním. Vrchní soud přitom vyhodnotil osobu znalce jako hodnověrnou, ohledně znaleckého posudku nebyly shledány pochybnosti.

74. V reakci na odvolání státního zástupce obhájce znovu uvedl, že dle jeho názoru neexistují důkazy, na jejichž podkladě by bylo možno bez jakýchkoliv pochybností uzavřít, že obžalovaní chtěli něco zmanipulovat. V souvislosti s uloženým trestem poukázal obhájce na osobní poměry obžalovaného, který se veřejně angažuje, podniká, vede řádný život. Zmínil též projednávanou novelizaci trestního zákoníku. Zdůraznil, že trest nemá být pomstou.

75. Je zřejmé, že obžalovaný setrval též na všech námitkách, které uvedl v odůvodněných odvolání, jež podal proti odsuzujícím výrokům obsaženým v předchozích rozsudcích městského soudu v této věci. Obsahu odvolání obžalovaného proti předchozím rozsudkům byla ze strany vrchního soudu věnována značná pozornost v odůvodněných usnesení, kterými o podaných odvoláních rozhodl. Stejně, jako u obžalované, i zde považuje vrchní soud za zbytečné opakovat, o jakou argumentaci obžalovaný svá odvolání proti dřívějším rozhodnutím opřel. Postačí odkaz na relevantní pasáže z odůvodnění usnesení vrchního soudu, tedy na odstavce 98 až 173 odůvodnění usnesení vrchního soudu ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. 1 To 5/2022 a na odstavec 81 odůvodnění usnesení vrchního soudu ze dne 6. 6. 2024, sp. zn. 1 To 9/2023. Vrchní soud předesílá, že rovněž na tyto odvolací námitky obžalovaného adekvátně zareaguje.

76. Státní zástupce svým odvoláním podaným v neprospěch obžalovaných napadl výroky o uložených trestech. Shrnul výrok napadeného rozsudku i předchozí průběh řízení. Připomněl, že dovoláním napadl předchozí rozhodnutí vrchního soudu ze dne 6. 6. 2024 a stručně uvedl, o jakou argumentaci dovolání opřel. Tyto námitky, které směřují proti pravomocnému rozhodnutí, vrchní soud nebude citovat, neboť není v této fázi trestního řízení kompetentní k jejich posouzení.

77. Státní zástupce též shrnul, jaké tresty byly každému z obžalovaných uloženy, jakož argumentaci, o níž městský soud opřel své rozhodnutí o výměře nepodmíněných trestů odnětí svobody. Zdůraznil, že obžalovaní byli ohroženi trestem odnětí svobody v sazbě od pěti do dvanácti let. Připomněl, že městský soud dle jeho vysvětlení při uložení trestů odnětí svobody ve spodní čtvrtině zákonné trestní sazby zohlednil jako přitěžující okolnosti, že obžalovaní se dopustili více trestných činů, obžalovaná se těchto trestných činů dopustila jako vedoucí zaměstnanec ústředního orgánu státní správy, a oba obžalovaní se pokusili způsobit škodu více než 17x přesahující hranici škody velkého rozsahu a rovněž opatřit jinému prospěch ve výši více než 17x přesahující hranici prospěchu velkého rozsahu. Citoval, že dle městského soudu je povaha a vysoká typová závažnost jednání obžalovaných vyjádřena již stanovením trestní sazby odnětí svobody daných trestných činů. Připomněl také, že jako polehčující okolnosti městský soud hodnotil, že oba obžalovaní jsou dosud bezúhonní a jejich jednání zůstalo ve stádiu pokusu, ačkoliv k dokonání trestné činnosti nedošlo bez jejich přičinění. A též dobu, která uplynula od spáchání protiprávního jednání, která činí více než sedm let, přičemž dle městského soudu nelze hovořit o průtazích na straně obžalovaných.

78. Státní zástupce nesouhlasí se závěrem městského soudu, že se jedná z hlediska zvláště závažného zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 3 trestního zákoníku o případ méně závažný, za který postačí postih ve spodní čtvrtině zákonné trestní sazby. Má názor odlišný,

dle něho je povaha a závažnost spáchaných trestných činů ve smyslu § 39 trestního zákoníku v daném případě zcela mimořádná. Význam chráněného zájmu, který byl trestným činem dotčen, následky činu a okolnosti spáchání činu, dle státního zástupce dokládají, že se jedná o případ patřící mezi ty nejzávažnější, čemuž by měla odpovídat i výměra trestu. Došlo v nebývalém velkém rozsahu na nejvyšší úrovni řízení (ústředního orgánu státní správy) ke zmaření jednoho z důležitých úkolů státu, tedy podpory sportu v České republice. Jednáním obžalovaných došlo nejen ke způsobení škody přinejmenším 17x přesahující hranici škody velkého rozsahu a k narušení celého systému dotační podpory ze strany MŠMT v daném roce, čímž byly následně poškozeny i příjemci této podpory. I městský soud přitom uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku, že závažnost jednání obžalovaných odvodil především od výše způsobené škody a opatřeného prospěchu, což však dle státního zástupce nepromítl do uložených trestů. Státní zástupce zdůraznil, že obžalovaní jednali sofistikovaně a ve vzájemné spolupráci. Jedinou polehčující okolností přitom byla jejich dosavadní bezúhonnost. Poukázal na to, že obžalovaní se nedoznali a neprojeвили jakoukoliv lítost nad svým jednáním. Dodal, že funkci náměstka ministra (stejně jako jiné funkce úředních osob) ani nemůže zastávat osoba se záznamem v rejstříku trestů, pro výkon takové funkce je nutnou podmínkou bezúhonnost, tudíž nelze význam této polehčující okolnosti v případě trestného činu zneužít pravomoci úřední osoby dle § 329 trestního zákoníku přeceňovat. Doba od spáchání žalovaných trestných činů odpovídá dle státního zástupce složitosti a rozsahu trestní věci, kterou orgány činné v trestním řízení, včetně soudů, projednávaly bez průtahů. Souhlasil ovšem s tím, že průtahy ve věci nezpůsobili ani obžalovaní. Časový odstup od spáchání žalovaných trestných činů dle státního zástupce neodůvodňuje vzhledem ke složitosti a rozsahu věci další snížení ukládaných trestů odnětí svobody, tentokrát již k samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Délka trestního řízení již byla dostatečně zohledněna samotným snížením těchto trestů do spodní čtvrtiny zákonné trestní sazby.

79. Ze všech těchto důvodů má státní zástupce za to, že i v případě odsouzení obžalovaných pouze za tento jeden skutek a pouze v rozsahu výše škody a prospěchu ve výši 175 mil. Kč, by uložené tresty byly nepřiměřeně mírné. Vzhledem ke všemu výše uvedenému si dle státního zástupce lze jen těžko představit natolik závažný způsob spáchání trestného činu, který by v intencích, které nastavil městský soud, odůvodňoval uložení trestů v horní polovině zákonné trestní sazby, nebo při samé horní hranici zákonné trestní sazby.

80. Proto se státní zástupce nemůže ztotožnit se závěry městského soudu, že je na místě přistoupit ještě k dalšímu snížení výměry trestů odnětí svobody oproti rozsudkům ze dne 26. 11. 2021 a ze dne 27. 4. 2023, kterými byly obžalovaným uloženy tresty odnětí svobody ve výměře v trvání 6,5 let (obžalovaná) a 6 let (obžalovaný).

81. Vzhledem k ustanovení § 264 odst. 2 trestního řádu má státní zástupce za to, že obžalovaným by měly být uloženy tresty shodné jako v předchozích rozsudcích, tedy obžalované úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti a půl let se zařazením do věznice s ostrahou, trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu vedoucích funkcí ve veřejné správě, s nimiž je spojena správa nemovitého i movitého majetku na dobu šesti let, a peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb po 10 000 Kč. Obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let se zařazením do věznice s ostrahou, trest zákazu činnosti spočívající v činnosti statutárního orgánu korporace či jeho člena, a to na dobu pěti let, a peněžitý trest v počtu 250 denních sazeb po 20 000 Kč. Navrhl proto, aby vrchní soud podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výrocích o trestech a podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozsudkem při nezměněném výroku o vině uložil obžalovaným takové přísnější tresty.

82. Jak bylo zmíněno výše, obžalovaní v odůvodnění svých odvolání proti napadenému rozsudku obecně odkázali i na svá podání, kterými zdůvodnili odvolání podaná v předchozím průběhu řízení proti oběma dřívějším rozsudkům vydaným městským soudem. Vrchní soud konstatuje, že na tuto argumentaci obžalovaných reagoval již v odůvodnění usnesení, kterými o odvoláních v minulosti rozhodl.

83. V odůvodnění usnesení ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. 1 To 5/2022 počínaje odstavcem 426 především konstatoval, že podaná odvolání shledal důvodnými, byť ne v celém rozsahu výtek v nich uváděných. V řízení, které vyhlášení rozsudku městského soudu ze dne 26. 11. 2021 předcházelo, ale nezjistil procesní pochybení, která by musela mít za následek, že uvedený rozsudek by nemohl obstát a musel by být zrušen.

84. V odstavci 428 a následujících odůvodnění svého usnesení vrchní soud vysvětlil, jakými úvahami (i přes konkrétní námitky obžalovaných) dospěl k právnímu názoru, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu byl v této trestní věci pořízen v souladu se zákonem, stejně jako prostorové odposlechy. Výstup z nich proto považoval a nadále považuje za důkaz v probíhajícím trestním řízení použitelný. Konstatoval též, že byl městským soudem proveden způsobem odpovídajícím trestnímu řádu. Vrchní soud nebude konkrétní argumentaci opakovat. Tyto námitky obžalovaných považuje za definitivně vypořádané.

85. Vrchní soud zareagoval i na výtku obžalované, že zajištěný mobilní telefon jí měl být vrácen bez záznamu komunikace s tehdejší ministryní [příjmení], případně s dalšími náměstky. Uvedl, že tyto údaje by měly být k dispozici na CD nosičích zahrnujících záznamy všech hovorů a posílaných zpráv v rozhodném období a bylo by žádoucí, aby obžalovaná uvedla, jaké záznamy postrádá, co bylo jejich obsahem a co mají dokazovat. Této problematice pak byla věnována pozornost v dalším průběhu řízení, jak bude vysvětleno níže.

86. Vrchní soud v odůvodnění usnesení ze dne 31. 8. 2022 též uvedl, že městský soud, až na ojedinělé výjimky, provedl dokazování v rozsahu potřebném pro náležité zjištění skutkového stavu. Ovšem nebylo možno konstatovat, že by na podkladě tohoto dokazování učinil konkrétní přezkoumatelná zjištění, která nevyvolávala vážné pochybnosti (odstavec 431 odůvodnění usnesení vrchního soudu). Konkrétní výhrady publikoval počínaje odstavcem 432 odůvodnění svého usnesení.

87. Protože tomuto okruhu problémů byla pozornost věnována i v dalším průběhu řízení, omezí se nyní vrchní soud na stručné shrnutí. V citovaném usnesení poukázal na to, že v popisu skutku ve výroku rozsudku se městský soud jen velmi obecně zaměřil na popis toho, čeho se měli obžalovaní dopustit, jednání nebylo natolik konkretizováno, aby bylo přezkoumatelné a mohl být formulován následek, který měli obžalovaní způsobit, resp. který hrozil. Přitom k objasnění a konkretizaci shora uvedeného jednání nepřispělo ani odůvodnění rozsudku městského soudu. Obecná formulace vyvolávala pochybnosti o rozsahu nezákonného jednání obžalovaných a následku, který hrozil. V podrobnostech lze odkázat na odstavce 432 a 433 odůvodnění usnesení vrchního soudu.

88. Ve vztahu k dalšímu průběhu řízení před městským soudem vrchní soud podotkl, že náležité objasnění toho, čeho se měli obžalovaní přesně dopustit, bude vyžadovat porovnání návrhu seznamu úspěšných žadatelů odpovídajícího činnosti hodnotitelů, a seznamu obsahujícího změny domluvené oběma obžalovanými – kteří žadatelé byli ze seznamu vyřazeni a jaký objem dotací to představuje, stejně tak jako zjištění, které neúspěšné žadatele do seznamu obžalovaní jako své preference doplnili a jaký objem dotací to představuje. Vznsl také požadavek na konkretizaci žadatelů o dotaci, které obžalovaní tzv. zařadili do zásobníku, nebo pod čáru, protože i jejich postavení v takovém seznamu bylo příslibem, že po několika měsících jim dotace bude s určitou mírou pravděpodobnosti přiznána.

89. Pochybnosti dle vrchního soudu vyvolávalo i časové určení spáchání skutku obžalovanými. Podle výroku oba obžalovaní, vybrané a preferované žádosti o dotaci, u kterých chtěli, aby byly podpořeny ze státních prostředků, určovali ještě před tím, než byla sestavena expertní výběrová komise a než bylo provedeno hodnocení žádostí o dotace“ a, ještě před samotným zahájením hodnocení již fakticky rozhodli o budoucím poskytnutí dotací předem vybraným projektům“. Pak by vyvolávalo pochybnosti, co vlastně bylo expertní komisi předloženo, když seznam úspěšných žadatelů o dotace měl existovat ještě před jejím sestavením.

90. V odstavcích 437 a 439 odůvodnění svého usnesení vrchní soud věnoval pozornost otázce, jaká škoda měla být obžalovanými způsobena, respektive hrozila. Uvedl, že v závislosti na tom, jaký skutkový stav bude zjištěn, lze uvažovat o následku, který hrozil, a o jeho objemu. Přisvědčil argumentaci uvedené v odvolání státního zástupce, že za škodu nelze označit objem dotací požadovaných ve svém souhrnu 18 žadatelů, jmenovitě uvedenými v odsuzujícím výroku rozsudku. Poukázal přitom na skutečnost, že ani v odůvodnění rozsudku městského soudu nebyla suma označovaná jako škoda nijak nevysvětlena. V té souvislosti bylo městskému soudu uloženo, aby se zabýval jednak otázkou, v jaké souvislosti se škodou je vyřazení žadatelů ze seznamu jen proto, že museli uvolnit místo preferovaným, jednak námitkou, že většina z oněch 18 žadatelů, kteří byli do seznamu zařazeni jako preferovaní, v opakovaně vyhlášeném dotačním programu ještě téhož roku skutečně dotace získala a zbylí (nebo někteří z nich) se do dotačního programu již nepřihlásili, protože své investiční záměry pokryli z jiných zdrojů. Pochybnosti dle mínění vrchního soudu vyvolával již samotný závěr městského soudu o způsobení škody činností obžalovaných. Vrchní soud připomněl, že škoda je ztrátou na majetku, v důsledku jeho snížení a ztráty toho, co by jinak představovalo zisk. Zdůraznil, že na přiznání dotace není právní nárok a je tedy otázkou, zda samotná skutečnost, že určitému žadateli o dotaci nebylo vyhověno, lze označit za jemu vzniklou škodu. Konstatoval, že ani samotné nevyplacení finančních prostředků ze státního rozpočtu, s nimiž disponovalo ministerstvo, patrně rovněž nelze označit jako škodu, protože státu zmíněnou nečinností žádná majetková újma nevznikla. Připomněl, že městský soud v odsuzujícím výroku rozsudku uvedl, že obžalovaní jednali v úmyslu způsobit škodu České republice. Vrchní soud položil otázku, jaká škoda České republice hrozila, respektive ze strany obžalovaných měla být v případě dokonání jejich záměru způsobena, když není přesně jasný okruh objektivně neúspěšných žadatelů, kterým přesto, že nesplňovali hlediska pro přiznání dotace, měla být dotace přiznána, protože obžalovaní je považovali za preferované. Upozornil, že v návaznosti pak bude možné posoudit důvodnost námitky státního zástupce v jeho odvolání, že zamýšlená škoda je vyšší, než jak ji zjistil městský soud.

91. K dalším námitkám uplatněným v odvoláních proti rozsudku městského soudu ze dne 26. 11. 2021 vrchní soud v odůvodnění svého usnesení upozornil, že v odsuzujícím výroku rozsudku není blíže specifikováno jednání obžalované, které mělo spočívat v tom, že přiměla své podřízené zaměstnance sekce sportu MŠMT, zejména vedoucího oddělení [jméno] [příjmení], provádějícího formální kontrolu dle předem stanovených hodnotících kritérií, aby nechal touto kontrolou projít i projekty prosazované obžalovaným, které měly být vyřazeny pro nesplnění formálních náležitostí. Jako jediný příklad byl uváděn žadatel SK Junior Teplice a dle vrchního soudu nebylo zřejmé, jaké další projekty, dříve vyřazené ve stadiu formálního hodnocení, měl obžalovaný prosazovat a s jakým výsledkem. V té souvislosti bylo městskému soudu uloženo, aby vyhodnotil, zda investiční záměr nebyl obsahem technické zprávy, kterou žadatel SK Junior Teplice předložil.

92. Pokyny uložené městskému soudu pro další řízení v souvislosti se skutkovými zjištěními vrchní soud shrnul v odstavci 440 odůvodnění svého usnesení. Uvedl, že obecný a v podstatě nepřezkoumatelný popis skutku v odsuzujícím výroku rozsudku městského soudu bude po doplněném dokazování třeba konkretizovat tak, aby bylo zřejmé, v jaké podobě byly po věcném přezkoumání dotačních žádostí podklady obžalované, předloženy, jaké změny v seznamu byly následně provedeny a zda odporovaly závěrům hodnotitelů či respektovaly kritéria hodnocení, k jakým změnám po zásazích, které soud připisuje jednání obžalovaných, došlo u jednotlivých žadatelů v tom směru, že byli ze seznamů nedůvodně vyřazeni, jejich dotace byly nedůvodně poníženy či naopak byli do seznamu nedůvodně zařazeni. S tím, že obdobná zjištění bude nutné učinit u žadatelů tzv. pod čarou. Vrchní soud také konstatoval, že bez významu není ani odvolací námitka obžalovaného, že u konkrétně vyjmenovaných žádostí o dotaci z oněch 18 preferovaných žádostí, k žádným zásahům do návrhu jejich hodnocení nedošlo. A je proto

otázkou, v čem byly preferovány, protože odůvodnění rozsudku městského soudu na to nedávalo odpověď.

93. V odstavci 443 odůvodnění svého usnesení vrchní soud zaujal stanovisko k odvolací námitce obžalované, že na základě rozhovorů mezi ní a obžalovaným, které byly prostorovými odposlechy dokumentovány, nelze učinit závěr o tom, že úvahy z nich vyplývající obžalovaní také realizovali, zejména v návaznosti na závěry znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Na základě argumentace v tomto odstavci uvedené dospěl vrchní soud k závěru, že není rozhodné, zda konkrétní změny bodového hodnocení byly odrazem rukopisu obžalované či jiné osoby, která by výsledky jednání obžalovaných realizovala.

94. V odstavci 445 odůvodnění svého usnesení vrchní soud ve vztahu ke skutkovým zjištěním poznamenal, že i když městský soud ve skutkové větě odsuzujícího výroku ponechal pasáž, že obžalovaná, k dosažení sledovaného záměru obsadila expertní výběrovou komisi osobami, u nichž předpokládala, že nebudou provádět objektivní hodnocení, ale podle jejího předchozího zadání, a složení této komise sdělila obžalovanému, který ji upozornil na rizika některých hodnotitelů z hlediska jejich loajality, zároveň oproti obžalobě neuvedl, o jaké členy komise se mělo jednat, ani důvody, proč neshledal podíl obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] při tomto výběru, který byl těmto obžalovaným rovněž kladen za vinu. Důvod takového postupu nebyl vysvětlen ani v odůvodnění rozsudku městského soudu. Vrchní soud stručně objasnil svůj pohled na obsah některých relevantních důkazů a uzavřel, že případné ovlivnění budoucího složení uvedené komise ze strany obžalovaných by za daného stavu přicházelo v úvahu tehdy, pokud by selektovali mezi navrženými kandidáty a podle hledisek, která se jim kladou za vinu, předkládali ministryni [příjmení] jen ty, u nichž předpokládali, že budou jednat v souladu s jejich záměry. To ale ze záznamů o komunikaci obou obžalovaných zřejmě nevyplývá. Vrchní soud uzavřel, že pokud městský soud neshledá žádný takový případ ovlivnění, není důvodu to obžalovaným klást za vinu.

95. V odstavci 444 odůvodnění svého usnesení věnoval vrchní soud pozornost konkrétní právní otázce. Připomněl, že městský soud odmítl uvažovat o tom, že následek jednání obžalovaných by bylo možné označit jako vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, tedy ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, s odůvodněním, že k poruše nedošlo v rámci jeho celé působnosti, ale pouze v jednom jejím segmentu, tj. v tělovýchově. A státní zástupce se v odvolání proti takovému závěru vyhradil. Vrchní soud poukázal na konkrétní skutečnosti, které bude potřeba v dalším průběhu řízení hodnotit při zvažování otázky, zda se jednalo o vážnou poruchu v činnosti zmíněného ministerstva.

96. Počínaje odstavcem 446 odůvodnění svého usnesení vrchní soud vypořádal námitky obžalovaných, kterými zpochybňovali, zda dotační řízení lze označit jako veřejnou, případně hospodářskou soutěž, a zda lze obžalovaným klást za vinu porušení jednotlivých ustanovení zákonů na to navazujících, včetně spáchání trestného činu podle § 256 trestního zákoníku. Vrchní soud nyní nebude opakovat již publikovanou obsáhlou argumentaci, pro stručnost na ni odkazuje. Postačí konstatování, že vrchní soud shledal právní závěr městského soudu, že dotační řízení má povahu veřejné soutěže, jako správný, čímž tuto otázku v probíhajícím trestním řízení vyřešil ze svého pohledu definitivně.

97. V odstavci 449 a následujících odůvodnění svého usnesení vrchní soud zaujal stanovisko k dalšímu problému. Otázce, které osoby se mohly seznamovat s informacemi o průběhu a navrhovaném výsledku dotačního řízení, případně se v takovém řízení angažovat, nikoliv jako zástupci či představitelé žadatelů o dotace, ale jako ti, kteří se podílejí na zpracování návrhu, jak dotace rozdělit. Zdůraznil, že dotační řízení bylo jednak neveřejné, jednak se na informace o jeho průběhu vztahovala povinnost mlčenlivosti. Odkázal i na znění čestného prohlášení člena poradní expertní výběrové komise, kde bylo kromě jiného uvedeno, že, „podávání informací mimo oprávněným pracovníkům MŠMT je neúplné, zkreslující a zavádějící“. Tento princip se dle

názoru vrchního soudu nepochybně vztahoval i na osoby, jejichž pracovní vztah k ministerstvu byl určen tak, že se jednalo o poradce (ministřyně, případně náměstka). Do značné míry zůstalo dle vrchního soudu neobjasněno postavení obžalovaného, který byl členem Národní rady pro sport. Rozpačité a nepřesné zůstalo ze strany městského soudu posouzení, zda byl obžalovaný v nějakém pracovněprávním vztahu k MŠMT a pokud ano, jak byla vymezena jeho pracovní náplň. Vrchní soud uzavřel, že nebude-li prokázán opak, je třeba vyjít z toho, že zmíněné poradenství bylo vnímáno jen jako faktický stav, kdy obžalovaný sděloval své náměty a připomínky a ministřyně, případně obžalovaná, byly ochotné mu naslouchat. Z titulu členství v Národní radě pro sport nebo garanta některých dotačních programů, a pouze z tohoto titulu, mu jinak jakékoliv působení na MŠMT a zasahování do vyřizování jeho agendy nepřislušelo. Závěr městského soudu, že členové Národní rady pro sport z titulu členství v tomto poradním orgánu, navíc i ve funkci garantů jednotlivých programů, se mohli seznamovat s jinak neveřejnými informacemi z průběhu dotačního řízení, dle vrchního soudu odporuje vymezení působnosti rady, programu jednotlivých setkání i výpovědi tehdejší ministřyně, o jejíž poradní sbor šlo.

98. Počínaje odstavcem 453 odůvodnění svého usnesení zaujal vrchní soud právní názor k odvolací námitce obžalovaného, že došlo k faktické konzumpci trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku a jednání obou obžalovaných by mohlo být posouzeno toliko podle ustanovení § 256 odst. 1, 2 písm. a), písm. b), písm. c) a § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku. Na základě obsáhlé argumentace, kterou nyní nebude vrchní soud opakovat, dospěl vrchní soud k závěru, že faktická konzumpce nepřichází v úvahu, neboť porušení povinnosti opatrovat cizí majetek a úmyslné způsobení škody velkého rozsahu na majetku (bude-li prokázáno), by nebylo možné považovat ani za relativně málo významné až bezvýznamné, ani za zjevně podřadný vedlejší produkt zbývajících dvou trestných činů, přičemž škodlivost takového jednání by nebyla dostatečně vystižena ani zbývajícemi dvěma skutkovými podstatami (sazba trestu odnětí svobody od 2 do 8 let oproti sazbám od 2 do 8 a od 5 do 12 let), které chrání primárně zájmy jiné.

99. V odstavci 460 a následujících odůvodnění svého usnesení vrchní soud věnoval pozornost problematice tzv. preferovaných žádostí uváděných jmenovitě v odvolání obžalované, zejména jejím výhradám, že závěr o tom, že se jedná o preferované žádosti, nemá důkazní opodstatnění. Městskému soudu obžalovaná v této souvislosti vytýkala, že nevedl dokazování ke každé jednotlivé preferované žádosti za účelem zjištění, zda skutečně měla či neměla být jakožto úspěšná vybrána. Vrchní soud připomněl, že městský soud pečlivě objasnil u každé z tzv. 18 preferovaných žádostí, jmenovitě uváděných ve skutkové větě odsuzujícího výroku, jaké provedené důkazy se k takové žádosti vztahují, co je jejich obsahem a z čeho dovozuje, že se jednalo o preferovanou žádost. Jeho závěry hodnotil vrchní soud jako logické, mající oporu v provedených důkazech. Proto se s těmito závěry ztotožnil. Dodal, že pokud bylo v odsuzujícím výroku naznačeno, že existuje řada dalších, výslovně neuvedených preferovaných žádostí, znovu poukázal na nutnost srovnat obsah hovorů mezi obžalovanými nad každou dotační žádostí s výsledkem, tj. bodovým ohodnocením takové žádosti a navrhovanou dotací. Není přitom podstatné, že u některých žádostí se obžalovaní s navrhovaným bodovým hodnocením ztotožnili a nezměnili je, pokud si předtím ověřili, že z důvodů, které oni sledovali, jsou takové žádosti již zařazeny do seznamu úspěšných žadatelů. V té souvislosti neakceptoval vrchní soud ani odvolací námitku obžalovaného, že je mu v některých případech kladen za vinu návod, ačkoliv z provedeného dokazování vyplývá, že se o daný projekt nezasazoval, přičemž poukázal na dva konkrétní projekty. Vrchní soud vysvětlil, že z odůvodnění rozsudku městského soudu k těmto projektům i z odkazu na provedené odposlechy vyplynulo, že obžalovaný oba takto označené projekty se spoluobžalovanou projednával a ta respektovala jeho stanovisko.

100. V odstavci 464 odůvodnění svého usnesení vrchní soud k námitce obžalovaného, která se týkala následného přidělení dotace některým tzv., preferovaným žadatelům“ ještě v roce 2017,

zdůraznil, že zmíněnou informaci bude třeba zasadit do souvislostí, které na rozhodnutí o dotacích mají vliv, a posoudit, zda v obou případech byly podmínky pro přiznání dotací shodné (počínaje podstatnou otázkou, jaká byla alokace daného programu).

101. S odsuzujícím výrokem rozsudku městského soudu ze dne 26. 11. 2021 úzce souvisí i problematika žádostí o dotační prostředky spolků TJ Přestice, z.s., TJ Jiskra Domažlice, z.s., a TJ Slavia VŠ Plzeň, z. s. . Té věnoval vrchní soud pozornost v odstavcích 465 až 468 odůvodnění svého usnesení. Připomněl, že obžalovaná tvrdila, že zmíněným spolkům byla poskytnuta výjimka v podobě tzv. mimořádné dotace, o níž rozhodla ministryně [příjmení], přičemž o zmíněných výjimečných dotacích bylo rozhodnuto ještě předtím, než obžalovaná nastoupila do funkce náměstkyně a ona následně jen zařizovala potřebné administrativní úkony s vyřízením takového rozhodnutí spojené. Vrchní soud uvedl, že státní zástupce v odůvodnění svého odvolání nezpochybnil, že k přidělení dotačních prostředků v těchto případech došlo rozhodnutím ministryně [jméno] [příjmení]. Námitky státního zástupce ale směřovaly proti závěru městského soudu, že dané projekty nebyly zvýhodněny obžalovanými oproti jiným žádostem pouze proto, že uvedené projekty byly stavbami, na jejichž podpoře mělo ministerstvo zájem a plnily důležitou funkci, přičemž přehlížel, že důvodem jejich zvýhodnění byl zájem obžalovaného, což dokládají zejména výstupy sledování bytu a záznamy telekomunikačního provozu. Skutečnosti, na něž státní zástupce poukázal, dle názoru vrchního soudu zpochybňují závěr, že byly nastaveny podmínky pro udělení zmíněných výjimek, že tyto žádosti prošly řádným výběrovým řízením, a že o nich fakticky rozhodla ministryně [příjmení] v době, kdy ještě obžalovaná nezastávala funkci její náměstkyně. Naopak podporují závěr, že na přidělení dotací měl osobní zájem obžalovaný.

102. Jen pro úplnost vrchní soud dodává, že počínaje odstavcem 469 odůvodnění svého usnesení věnoval vrchní soud pozornost zprošťujícím výrokům rozsudku městského soudu ze dne 26. 11. 2021. Aktuálně není třeba se publikovanou argumentací zabývat, neboť o dotčených skutcích bylo již pravomocně rozhodnuto.

103. V odstavci 500 a následujících odůvodnění svého usnesení vrchní soud shrnul pokyny, které uložil městskému soudu. Nyní budou citovány jen ty, které souvisely se skutkem, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými nyní napadeným rozsudkem, neboť jen v tom rozsahu vrchní soud věc aktuálně přezkoumává. Vrchní soud konstatoval, že v dalším řízení bude třeba, aby městský soud provedl potřebné dokazování k ověření sporných otázek. Konkrétně k upřesnění rozsahu tzv. preferovaných žádostí uváděných v odsuzujícím výroku rozsudku ze dne 26. 11. 2021. Považoval za potřebné, aby bylo porovnáno, v jaké podobě byly po věcném přezkoumání dotačních žádostí předloženy podklady obžalované, jaké změny byly provedeny v navrhovaných dotacích v seznamu a zda takové změny odpovídaly záměru obžalovaných zachycenému v jejich zaznamenaných hovorech, určité žádosti preferovat. Na základě toho vrchní soud uložil určit rozsah a obsah zásahů ze strany obžalovaných a posoudit vzniklé následky. Vzhledem k tomu, že bylo obžalovaným kladeno za vinu, že některé preferované žádosti odkládali do tzv. zásobníku, považoval vrchní soud za nezbytné určit počet takových žadatelů, obsah sdělení, která jim obžalovaní v souvislosti s takovým zařazením sdělovali a pravděpodobnost, že takové žádosti mohly být v řádu několika měsíců po skončení dotačního řízení uspokojeny. K námitce obžalovaných, že mezi preferované žádosti soud zařadil i takové, u nichž neprovedli jakoukoli změnu, vrchní soud vznesl požadavek, aby městský soud uvedl, na základě čeho je obžalovaným kladeno za vinu, že s takovými žádostmi nakládali jako s preferovanými. Uložil mu též, aby konkretizoval žádosti, které přes jejich vyřazení v rámci formální kontroly byly do dotačního řízení vráceny a na základě jakého podnětu. A posoudil správnost takového postupu (zatím jako jediný je uváděn žadatel SK Junior Teplice, ačkoliv ve výroku rozsudku městského soudu bylo uvedeno, že se tak stalo ve více případech).

104. Vrchní soud předeslal, že potřebná skutková zjištění bude možné dlemt učinit na základě již shromážděných důkazů a v případě nejasností realizovat výsledky obžalovaných a svědků, kteří vystupovali jako žadatelé. V souvislosti s výjimkami pro TJ Přestice a další, považoval vrchní

soud za potřebné objasnit, zda ministryně své rozhodnutí o udělení výjimek fakticky učinila ještě před nástupem obžalované do funkce, a ta jen zařizovala potřebné administrativní úkony s tím spojené, s jakým odůvodněním byly návrhy na udělení výjimek ministryni předkládány a jak se jejich předkladatel vypořádal se stanovenými podmínkami, za nichž bylo možné výjimky udělit. V závislosti na výsledku pak posoudit v souvislosti se záznamy o hovorech obžalovaných, zda se i v těchto případech jednalo o tzv. preferované žádosti. Kromě spisů ministerstva, týkajících se uvedených výjimek, uložil v té souvislosti dokazování doplnit výsledkem obžalovaných a svědků [příjmení], [příjmení] a [příjmení], případně zástupců zmíněných žadatelů.

105. Městskému soudu bylo též uloženo, aby posoudil obhajobu obžalované uplatněnou až v jejím odvolání, že v případě rozhodování o některých dotačních žádostech jen plnila pokyny či příkazy ministryně [příjmení], která jí takové informace předávala ze svých služebních cest. Za významné považoval zejména zjištění, jakou cestou předání informací probíhalo a zda v sobě obsahovalo i pokyn ke způsobu vyřízení. K objasnění uvedených skutečností považoval vrchní soud za nezbytné dokazování doplnit výsledkem obžalovaných, výsledkem svědkyně [příjmení], a pokud to bude potřebné, výsledkem dalších svědků, které obžalovaná navrhla ve svém odvolání.

106. Vrchní soud dále uvedl, že bude třeba doplnit dokazování též k objasnění toho, jak byla obsazována pracovní expertní výběrová komise, jestliže se obžalované klade za vinu, že některé externí členy komise instruovala, jak postupovat, resp. podle obžaloby měla sama takovou komisi sestavit za součinnosti dalších obžalovaných, z osob, které byly údajně ochotny akceptovat její požadavky. Vrchní soud upozornil, že zatímco podle obžaloby takto měla obžalovaná postupovat vůči členům komise [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], městský soud odkaz na tyto členy z výroku o vině vypustil a uvedl, že obžalovaná instruovala některé externí členy, takže není jasné, vůči komu se takto měla zachovat. Dle názoru vrchního soudu bude rovněž třeba doplnit dokazování ohledně výběru kandidátů na takové členství, tedy zda byli vybíráni představiteli jednotlivých tělovýchovných subjektů, jak tvrdí obhajoba, a pokud ano, s jakým zadáním, zda bylo navrženo více kandidátů a z nich obžalovaná vybírala, nebo zda sestavení komise spočívalo jen v kompletaci došlých návrhů a případná debata nad seznamem byla bez konkrétních výstupů, případně s kým obžalovaná jednala o jeho chování v komisi. V té souvislosti vrchní soud vedle výsledku obžalovaných považoval za nezbytné doplnit dokazování výsledkem externích členů komise k nominaci a působení v komisi, případně zjistit, jakým způsobem byli představitelé svazů a spolků vyzváni k podávání návrhu na členy komise.

107. Jako nadbytečný se vrchnímu soudu jevil požadavek na doplnění o zjištění, jakým způsobem v současné době zajišťuje agendu sportovních dotací Národní sportovní agentura.

108. Již bylo zmíněno, že dalším rozsudkem vynesným městským soudem v této trestní věci byl rozsudek ze dne 27. 4. 2023 O odvoláních, která byla podána proti citovanému rozsudku, rozhodl vrchní soud usnesením ze dne 6. 6. 2024, sp. zn. 1 To 9/2023. V odůvodnění usnesení se vypořádal i s námitkami, které obžalovaní uplatnili proti odsuzujícímu výroku obsaženému v citovaném rozsudku městského soudu. Vzhledem k tomu, že obžalovaní, jak již bylo též avizováno, na tyto námitky obecně odkázali i v odůvodnění odvolání, která podali proti nyní napadenému rozsudku městského soudu (ze dne 3. 9. 2024), vrchní soud svoji dříve publikovanou reakci na tyto námitky připomene.

109. V odstavci 217 odůvodnění svého usnesení vrchní soud uvedl obecně k odsuzující části rozsudku městského soudu ze dne 27. 4. 2023 a k řízení, které vydání rozsudku předcházelo, že městský soud se v novém řízení řídil výtkami, na něž upozornil při přezkumu předchozího rozsudku vrchní soud a až na další uvedené výhrady buď vytýkané nedostatky odstranil, nebo se o to alespoň dostupnými důkazy pokusil tak, aby mezery v jeho skutkových zjištěních byly doplněny. I nadále ale jednotlivé kroky obžalovaných, jimiž měli spáchat popsanou trestnou

činnost, na řadě míst překlenul spíše úvahami o tom, jak se skutkový děj mohl odvíjet, aniž by mohl odkázat na konkrétní důkazy a vyvodit nezpochybnitelná zjištění.

110. Vrchní soud zvolil odlišnou koncepci odůvodnění svého usnesení včetně reakce na konkrétní odvolací námitky. V odstavcích 218 až 244 odůvodnění shrnul skutková zjištění, která městský soud publikoval v odsuzujícím výroku rozsudku, stručně odkázal na argumentaci městského soudu k těmto zjištěním a přidal vlastní komentář.

111. V odstavci 219 odůvodnění poukázal na část odsuzujícího výroku rozsudku městského soudu, podle níž měl obžalovaný nejméně od ledna 2017 do 8. 3. 2017 ovlivňovat obžalovanou k poskytnutí dotací konkrétním žadatelům, dávat jí k tomu instrukce, stanovovat a ovlivňovat i výši dotace pro jednotlivé žadatele s tím, že zmanipulování rozdělení dotačních prostředků využije ke svému prospěchu a prospěchu dalších osob, a obžalovaná v úmyslu způsobit České republice škodu a neoprávněný prospěch některým žadatelům o dotace na základě podnětů a požadavků obžalovaného, který jí předložil seznamy preferovaných žádostí o dotace, nezákonným způsobem ovlivnila hospodaření s finančními prostředky státního rozpočtu ve výši 175 899 090 Kč, určenými na podporu sportu a rozdělovanými formou veřejné soutěže.

112. V následujících odstavcích odůvodnění vrchní soud upozornil, že mezi touto částí výroku o vině a jejím odůvodněním spatřuje rozpor ve zjištění, že to měl být obžalovaný, kdo předložil obžalované seznam jím preferovaných žádostí, když podle odůvodnění měly seznam tvořit požadavky jednotlivých dotčených osob. Vrchní soud ale městskému soudu přisvědčil stran zjištění, že oba obžalovaní opakovaně probírali žádosti o dotace, které obžalovaná přinášela do pronajatého bytu. Přisvědčil i jeho závěru, že se nejednalo o pouhé konzultace, jímž obžalovaná přikládala pouze význam, jak se lépe orientovat v oblasti sportu, aniž by zmíněné konzultace měly jakýkoliv praktický význam, tím spíše v manipulaci s hodnocením jednotlivých žádostí o investiční dotace. Za podstatné však v té souvislosti vrchní soud považoval, že ve zjištěních městského soudu chybí, zda výsledkem diskusí obžalovaných bylo konkrétní zmanipulování průběhu dotačního řízení ohledně tzv. preferovaných žádostí, v jakém rozsahu a jakým konkrétním postupem toho měli dosáhnout. Připomněl i pokyn uvedený ve svém předchozím usnesení, podle něhož se městský soud měl zabývat otázkou, v jakém rozsahu údajně preferované žádosti byly zvýhodněny natolik, že z neúspěšných se staly úspěšné a na úkor jakých žadatelů, přičemž na základě vyhodnocení odposlechů se podle městského soudu jednalo o všech 18 dotačních žádostí uvedených ve výroku o vině.

113. V odstavci 223 odůvodnění svého usnesení vrchní soud zmínil část výroku z rozsudku městského soudu, podle níž obžalovaná ve stejném úmyslu ve fázi formální kontroly v lednu 2017 přesvědčila podřízeného [jméno] [příjmení], aby nechal kontrolou projít projekt prosazovaný obžalovaným, týkající se sportovního areálu Junior Teplice, přestože věděla, že neobsahuje investiční záměr, jak se ve vyhlášení státní podpory sportu vyžadovalo, nechala jej nahradit projektovou dokumentací a předložila to poradě vedení ministerstva, ačkoliv jiné žádosti byly ze stejných důvodů vyřazeny. V dalším odstavci odůvodnění vrchní soud připomněl argumentaci uvedenou v odůvodnění rozsudku městského soudu a vysvětlil, proč dal městskému soudu za pravdu, když této obhajobě uplatněné obžalovanou důvodně neuvěřil.

114. V odstavci 225 odůvodnění vrchní soud poukázal na část odsuzujícího výroku z rozsudku městského soudu, podle níž ve dnech 24. 1., 27. 1., 1. 2., 8. 2. 2017 obžalovaní účelově stanovovali prioritní žadatele, kteří měli dostat investiční dotace od MŠMT, přičemž jimi vybrané žádosti určovali ještě předtím, než byla sestavena expertní výběrová komise, tedy před zahájením věcného hodnocení žádostí sestavili seznam preferovaných projektů především podle toho, jaký vztah k žadatelům měl obžalovaný, o jak vlivnou osobu se jednalo. V následujících odstavcích odůvodnění vrchní soud připomněl obhajobu, kterou v té souvislosti uplatnila obžalovaná, totiž že takový seznam museli vést, neboť byl sestaven podle žadatelů o dotace, s nimiž ministryně [příjmení] hovořila při svých cestách po republice a následně chtěla vědět, jak s těmito žádostmi

nakládá. Uzavřel, že pokud by soud připustil, že zmíněný seznam existoval i z jiného důvodu, než jak o něm hovoří obžalovaná, je třeba zodpovědět otázky, jež jsou dále uvedeny a týkají se komunikace s expertní komisí.

115. V odstavci 228 odůvodnění svého usnesení vrchní soud z odsuzujícího výroku rozsudku městského soudu citoval pasáž, podle níž v lednu 2017 obžalovaná obsadila expertní výběrovou komisi z řad externistů, informovala o tom obžalovaného, který ji upozornil na případná rizika u jednotlivých hodnotitelů ohledně loajality, přičemž obžalovaná u některých doporučených členů předpokládala, že nebudou provádět objektivní hodnocení podle platných kritérií, ale podle jejího zadání, přičemž členy [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] osobně či zprostředkovaně instruovala o hodnocení podle vytvořeného seznamu preferovaných žádostí, který jim byl předán, přičemž vycházela z toho, že členové porady vedení MŠMT budou vycházet z materiálu který předložila, jež měl mít podklad ve stanovisku expertní komise.

116. V dalších odstavcích odůvodnění vrchní soud upozornil, že z provedených důkazů je zřejmé, že to nebyla obžalovaná, kdo navrhl nebo dokonce obsazoval členy expertní komise. Ty na základě oslovení navrhovali jednotliví představitelé sportovních spolků či svazů a jejich schválení podléhalo rozhodnutí ministryně, která podepisovala členům komise jmenovací dekrety. Za takové situace by se patrně mělo předpokládat, že obžalovaná s těmito představiteli byla dohodnuta, podle jakých hledisek mají kandidáty na členství navrhopvat, nic takového ale nebylo zjištěno. Vrchní soud městskému soudu vytkl, že neuvedl žádný případ, že by obžalovaná některého z navrhovaných kandidátů na členství v uvedené komisi odmítla a realizovala takto, co se jí klade za vinu, že obsazovala výběrovou komisi osobami, u nichž předpokládala minimálně loajalitu. Vrchní soud v té souvislosti stručně zmínil relevantní důkazy a uzavřel, že bude třeba konkretizovat, které osoby se na zprostředkování informací od obžalované ke členům komise podílely, s jakými instrukcemi od obžalované, jaké informace zmíněným členům komise a kdy předávaly a pokud na to zmínění členové reagovali kladně, jak byla domluvena komunikace v rámci preferovaného hodnocení dotačních žádostí. Připomněl, že již v té době byl prováděn odposlech telefonních hovorů u [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Upozornil též, že několik vyslechnutých svědků, podílejících se na hodnocení žádostí, vypovědělo, že se v průběhu hodnocení vraceli k již ohodnoceným žádostem a prováděli v hodnocení nějaké změny. Z jakého podnětu, v čem tyto změny spočívaly a jaký byl jejich důsledek, ale z odůvodnění rozsudku městského soudu zřejmé není. Vrchní soud považoval za nutné objasnit, jakým způsobem měli obžalovaní zajistit, aby se jimi pozměněné hodnocení promítlo do hodnotících listů jednotlivých preferovaných žadatelů a do tabulek pro PEVK.

117. V odstavci 232 odůvodnění svého usnesení vrchní soud citoval z odsuzujícího výroku pasáž, podle níž obžalovaní v průběhu hodnocení žádostí o dotace expertní komisí v době od 30. 1. do 3. 2. 2017 seznam upravovali tak, aby finanční podpora neoprávněně zvýhodněných žádostí spolu s dalšími, jež po řádném vyhodnocení dosáhly dostatečného bodového ohodnocení a staly se oprávněně úspěšnými, nepřesáhla celkové částky určené z rozpočtu na tento dotační program. Konstatoval, že pokud by městský soud provedl listinné důkazy založené ve svazku 33 spisu, zjistil by, že kromě dalších se zde nalézají zápisy z jednání expertní hodnotící komise pro hodnocení přijatých žádostí v rámci vyhlášení programu 133510 – podpora materiálně technické základy sportu pro rok 2017 z 12. 1. 2017 nebo z 1. 3. 2017. Na zasedáních se projednávalo hodnocení zmíněných žádostí, přičemž podklady předkládalo oddělení 502 MŠMT. Podle úředního záznamu vrchního komisaře z 20. 9. 2017 pak na flash discích zajištěných u svědka [jméno] [příjmení] nebyly nalezeny dokumenty, které by bylo možné označit za důkazní prostředky. Ze svědeckých výpovědí jednotlivých hodnotitelů dle vrchního soudu vyplynulo, že materiály žadatelů, u nichž každého dne ukončili věcné hodnocení, se vkládaly do papírových krabic, které se ukládaly v úředních prostorách ministerstva. Výsledky se vždy skenovaly za účelem jejich ochrany před ztrátou, poškozením nebo zničením, a byly k dispozici obžalované, jakož i Ing. [jméno] [příjmení] a svědku [příjmení].

118. V následujících odstavcích vrchní soud uzavřel, že v popisu skutkového stavu, ke kterému dospěl městský soud, opět chybí zjištění o vzájemné komunikaci obžalovaných s členem (členy) PEVK, který by jim posílal návrhy materiálů předkládaných komisi k projednání, výsledky jednání komise, jakož i způsob, jakým měli obžalovaní zajistit, aby změny, na nichž se dohodli, se promítly do schválených materiálů komise. Přitom nešlo jen o schválené materiály, stejné hodnocení se muselo promítnout též do hodnotících listů jednotlivých žadatelů. Formulace, že oba obžalovaní, „seznam upravovali“, by nasvědčoval závěru, že tak činili přímo, tedy představy o změnách zapisovali do všech souběžně vedených přehledů osobně, což je dle mínění vrchního soudu předpoklad poněkud absurdní.

119. V odstavci 235 odůvodnění svého usnesení vrchní soud poukázal na další skutkový závěr, který městský soud pojal do odsuzujícího výroku rozsudku. Závěr, že obžalovaná po provedeném vyhodnocení žádostí externími členy expertní komise naplánovala, u jakých žádostí, které hodlala zvýhodnit, lze dodatečně zvednout jejich hodnocení, což poté u žádostí SK Junior Teplice, FK ERAPACK Chrudim a Fotbalového klubu Zlín ve spolupráci s podřízenými [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zajistila. Po závěrečném jednání expertní komise dne 1. 3. 2017 schválila seznam 50 navržených žádostí o dotace k proplacení a 7. 3. 2013 jej předložila poradě vedení MŠMT, která informaci vzala na vědomí a obžalovaná téhož dne rozhodla o výběru akcí, ačkoliv si byla vědoma toho, že proces výběru neproběhl řádně a byl zmanipulován.

120. V navazujícím odstavci vrchní soud podrobněji vysvětlil, že k jednání, které se konalo zřejmě 1. 3. 2017, uvedl městský soud s odkazem na výpověď svědka [příjmení], že se ho zúčastnili obžalovaná, svědkové [příjmení] a [příjmení]. Údajně se intenzivně jednalo nad excelovou tabulkou s tím, že svědek nevyloučil, že se v ní prováděly nějaké změny. K těm mělo s jistotou dojít u žadatelů SK Junior Teplice, FK ERAPACK Chrudim a Fotbalový klub Zlín. Vrchní soud k tomu uvedl, že pokud ke změnám došlo za účasti více současně přítomných osob, patrně byly uváděny nějaké důvody a svědek [příjmení] je mohl hodnotitelům vysvětlit. Ten se ale ve své výpovědi omezil na konstatování, že hodnocené žádosti se intenzivně projednávaly, kromě jiného za účasti svědkyně [příjmení]. Závěr, že tím, kdo tlumočil a odůvodňoval požadavky na provedení změn, byla obžalovaná z neakceptovatelných důvodů jako své preference, z toho nevyplývá. Vrchní soud především upozornil, že i zde chybí popis toho, jak se zmíněné změny dostaly do dispozice výběrové komise.

121. V odstavci 237 odůvodnění vrchní soud poukázal na skutkový závěr obsažený v odsuzujícím výroku městského soudu, že dne 8. 3. 2017 byl na webových stránkách MŠMT zveřejněn dokument „Rozhodnutí o výběru akcí, které budou zařazeny do financování v rámci vyhlášení státní podpory sportu na rok 2017 – investiční prostředky“, obsahující 50 úspěšných žadatelů s tím, že MŠMT obcím a sportovním spolkům poskytne 438 000 000 Kč a dále 16 000 000 Kč, které nebyly v předchozích letech spotřebovány, přičemž uvedený dokument obsahoval i 18 projektů, jejichž výběru dosáhli obžalovaní na základě klientelismu a vlastních preferencí (byl citován seznam takových žadatelů s uvedením výše přiznaných dotací), čímž obžalovaní popřeli smysl a účel státní podpory sportu, neboť nezákonně ovlivnili rozdělení prostředků státního rozpočtu ve výši nejméně 175 899 090 Kč, a pokusili se způsobit škodu České republice, zastoupené MŠMT, v této výši a ve shodném rozsahu opatřit neoprávněný prospěch vyjmenovaným žadatelům, přičemž k vydání příslušných rozhodnutí nedošlo z důvodu policejního zásahu dne 3. 5. 2017.

122. V následujících odstavcích vrchní soud připomněl, že již v souvislosti se zrušením předchozího rozsudku městského soudu zdůraznil, že z odůvodnění rozsudku nebylo zřejmé, v jakém stavu se obžalovaní s žádostmi seznamovali, jak tehdy vypadalo jejich bodové ohodnocení, jaké konkrétní změny dohodli a následně obžalovaná prosadila a na úkor jakých žádostí, které jinak byly důvodně do seznamu přijatých žádostí zahrnuty a díky změnám spočívajícím v zařazení tzv. preferovaných žádostí byly případně vyřazeny. Konstatoval, že

v tomto směru městský soud nevyvinul žádné aktivity a popis jím zjištěných skutkových okolností zůstal beze změny.

123. Vrchní soud v reakci na to zmínil, že u každého žadatele bylo hodnoceno 13 kritérií, která měly různý bodový rozsah. V některých oblastech mohl žadatel dosáhnout až 15 bodů, jinde max. 5, u některých kritérií i jen 3 body. Členové komise, u nichž obžalovaná předpokládala jistou spolupráci a loajalitu, měli podle odůvodnění rozsudku městského soudu přidělena kritéria s vysokým počtem možných dosažených bodů. Hodnotící listy byly v průběhu celého týdne skenovány pro případ jejich ztráty a rovněž docházelo k přepisům udělených bodů do excelové tabulky, která byla zasílána k dispozici svědkům [příjmení], [příjmení] a obžalované. Posouzení vývoje hodnocení u tzv. preferovaných žádostí by tedy nemělo dle názoru vrchního soudu představovat významný problém. Pokud by ale platilo tvrzení o loajalitě vybraných členů PEVK, kteří svým postupem měli zajistit, že preferovaným žádostem bude napoprvé ve věcném hodnocení přiděleno tolik bodů, aby se z nich staly žádosti úspěšné, nabízí se otázka, co vlastně měli obžalovaní dále upravovat.

124. Dle názoru vrchního soudu s posouzením uvedené otázky souviselo i posouzení výše způsobené, resp. zamýšlené škody a majetkového prospěchu.

125. Vrchní soud dále zmínil, že ovlivňování průběhu a výsledků věcného hodnocení investičních žádostí obžalovanou dovedl městský soud, kromě jiného, z obsahu jejího setkání s hodnotiteli v průběhu týdne, kdy probíhalo hodnocení. V návaznosti na to dne 15. 2. 2017 obžalovaná sdělila spoluobžalovanému průběh hodnocení a tlumočila mu obsah hovoru se svědkem [příjmení]. Na základě toho městský soud dospěl k závěru, že se svědkem [příjmení] s jistotou hovořila o bodování 50 preferovaných žádostí v jimi sestaveném seznamu. Dle vrchního soudu ale nebylo jasné, co měla obžalovaná tomuto svědkovi vytýkat, když přidělování, pokud možno vysokého počtu bodů bez ohledu na to, zda bylo v souladu s podklady uvedenými v dotačních žádostech, měla podle městského soudu u preferovaných žádostí sama prosazovat.

126. Vrchní soud dále uvedl, že fakt, že v průběhu hodnocení docházelo prokazatelně k přepisu udělených bodů v hodnotících listech, byl zjištěn z výpovědí svědků [příjmení], [příjmení] – [příjmení], [příjmení], [anonymizováno] nebo [příjmení]. V jistých případech se jednalo o přepis provedený samotným hodnotitelem. Docházelo však i ke změně počtu bodů, aniž by o tom hodnotitel věděl. Takovou situaci popsala svědkyně [příjmení] – [příjmení], která se po zjištění takové skutečnosti ve více případech dotazovala na důvod svědka [příjmení], avšak vysvětlení se jí nedostalo. Přitom podle této svědkyně se mělo jednat o konkrétní žádosti, konkretizované jejich číselným označením. O obdobné zkušenosti vypověděla svědkyně [příjmení], podle níž došlo prokazatelně k přepisu jejího hodnocení ze strany další osoby. Podezření na změnu v udělených bodech jinou osobou vyslovila i svědkyně [příjmení], externí hodnotitel. Opět dle vrchního soudu zůstala nezodpovězena otázka, pokud by se jednalo o změny zamýšlené oběma obžalovanými, kdo a kdy je do zmíněných žádostí promítl. Připomněl, že k tomu se ale vyjádřil jen svědek [příjmení], který uvedl, že průběžné tabulky byly zasílány nejen vedoucímu oddělení svědku [příjmení] a obžalované, ale i jemu, přičemž z oddělení vzešly nejasnosti při posuzování některých skutečností. Toto bylo řešeno za účasti obžalované, svědka [příjmení] a svědkyně [příjmení] v kanceláři sekretariátu. Přitom docházelo k zásahům do excelové tabulky, svědek nevyloučil i změny v podobě přepisů bodů. Připustil, že k těmto zásahům mohlo dojít ještě dne 1. 3. 2017 před zahájením závěrečného jednání PEVK, neboť se vše měnilo velmi rychle a jednání nad tabulkou bylo velmi intenzivní, výsledkem mělo být sestavení žadatelů dle dosažených bodů. Pokud by k tomu takto došlo, patrně dle názoru vrchního soudu nebyl důvod takové změny vysvětlit hodnotitelům, kteří si na změny a jejich původce stěžovali.

127. V odstavci 243 odůvodnění svého usnesení vrchní soud připomněl, že městský soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že 18 projektů žadatelů, jež jsou uvedeny v odsuzujícím výroku rozsudku městského soudu, a které byly tedy dne 8. 3. 2017 zveřejněny

mezi úspěšnými, byly prokazatelným výsledkem, jak uvádí nekalé spolupráce obžalovaných. V odůvodnění jeho rozsudku popsal oněch 18 žádostí. Zabýval se jednak tím, kdo žádost podal, co požadoval, jak byl o výsledku dotačního řízení informován a že přesto dotaci nedostal, neboť dotační řízení bylo následně zrušeno. Poukázal na to, že pouze v jednom případě zástupce žadatele přiznal, že se na obžalovaného obrátil se žádostí o pomoc, jinak všichni ostatní popřeli, že by k prosazení svých žádostí vyvinuli v uvedeném směru nějakou aktivitu. Vedle toho městský soud komentoval odposlechnuté rozhovory obou obžalovaných nad jednotlivými žádostmi, aniž by ale bylo dle vrchního soudu zřejmé, zda z jejich strany došlo k posunu hodnocení žádosti, v jakém směru a v jakém rozsahu, tím spíše, jaký byl jejich následný postup. Z toho, že se o takových žádostech obžalovaní zmiňují, dovodil městský soud, že ovlivnili hodnocení žádostí a prosadili jejich odsouhlasení komisí.

128. V následujících odstavcích odůvodnění vrchní soud provedl stručnou rekapitulaci argumentace městského soudu k jednotlivým žádostem. Předslal, že vyšel z obsahu odstavců 630 až 683 odůvodnění rozsudku městského soudu. Vrchní soud nyní nebude tuto pasáž opakovat. Považuje však za nezbytné uvést, že vrchní soud v odůvodnění usnesení ze dne 6. 6. 2024 připojil vlastní hodnocení argumentace městského soudu spočívající ve výhradě, že se městský soud blíže nevyjádřil k otázce, zda a jak obžalovaní měli hodnocení té které žádosti zmanipulovat, případně k jakým konkrétním změnám bodového hodnocení žádosti ze strany obžalovaných došlo a jaké další kroky ke zvýhodnění uvedené žádosti činili.

129. Počínaje odstavcem 245 odůvodnění svého usnesení věnoval vrchní soud pozornost znaleckému posudku prof. Vladimíra Smejkal, znalce z oboru ekonomika, odvětví řízení, plánování a organizace ekonomiky se zvláštní specializací na posuzování a přezkoumávání vztahů, smluv, cen, náležitě péče řádného hospodáře a dalších skutečností podle obchodního zákoníku, který byl vrchnímu soudu předložen v průběhu odvolacího řízení obhájcem obžalovaného. Vrchní soud předložený znalecký posudek provedl jako důkaz, realizoval i výslech znalce. I když podle jeho vyjádření znalec není odborníkem na sport nebo jednotlivá sportovní odvětví, a jeho odborností jsou jiné obory, vrchní soud o jeho předpokladech podat věcně správný a úplný znalecký posudek k posouzení položené otázky neměl pochybností. Podle zadání měl znalec posoudit hodnocení vybraných žádostí o dotaci. K tomu vrchní soud konstatoval, že předmětem hodnocení žádostí o dotace není to, jak a za jakých podmínek se provozuje nebo má provozovat určitý sport, ale hlediska, jež vyplývají ze zadání a z metodiky programu, kterým bylo dotační řízení vyhlášeno. Znalec vysvětlil, že posuzoval všechny zadané dotační žádosti a sám po seznámení s hledisky pro udělení bodového ohodnocení takové hodnocení žádostí provedl. O jeho prohlášení, že se nenechal inspirovat vyplněnými listy z jednotlivých žádostí, ale samostatně provedl bodové ohodnocení na tzv. čisté formuláře a teprve pak své výsledky porovnal s tím, jak byly žádosti hodnoceny v průběhu dotačního řízení, neměl vrchní soud důvodu pochybovat. Konstatoval, že výsledky hodnocení znalcem se od hodnocení provedeného v rámci dotačního řízení odlišují jen nepatrně a znalec se naopak vyjádřil, že podle jeho názoru byli hodnotitelé vedeni k tomu, aby hodnotili nízkým počtem bodů v rámci bodových škál.

130. Vrchní soud shrnul výsledky hodnocení provedeného znalcem, podle něhož by všechny ze zadaných 18 dotačních žádostí hranici 49 bodů podmiňující přiznání dotace splňovaly. Pouze u jedné žádosti (Slavkova u Brna) dospěl k alternativnímu výsledku u kritéria č. 2 s odůvodněním, že neměl k dispozici přesný podklad a nemohl určit, zda žadateli náleží 3 nebo 5 bodů. Výsledkem je závěr, že žadateli náleží buď 48 nebo 50 bodů. V té souvislosti vrchní soud poznamenal, že závěr městského soudu, že hodnocení oněch 18 dotačních žádostí bylo výsledkem cílené a nedůvodné manipulace ze strany obžalovaných, byl zásadním způsobem zpochybněn.

131. Porovnáním závěrů, k nimž ohledně průběhu hodnocení těchto žádostí dospěl městský soud, a výsledků hodnocení znalcem, by bylo dle vrchního soudu možné oněch 18 žádostí rozdělit do dvou skupin. Na žádosti, o nichž podle městského soudu oba obžalovaní podle

odposlechu pouze hovoří, a jejich odposlechnutý rozhovor se nezaměřuje na snahu bodové hodnocení změnit, případně žádosti, o nichž podle městského soudu oba obžalovaní v rámci svých odposlechnutých rozhovorů diskutují v tom duchu, kdo za konkrétní dotační žádosti stojí a z tohoto důvodu je třeba mu vyhovět, aniž by odposlech zachycoval i záměr, jak hodnocení žádosti změnit, a ve druhé skupině žádosti, o nichž podle městského soudu oba obžalovaní v rámci svých odposlechnutých rozhovorů diskutují, jak hodnocení změnit, aby žádost úspěšně prošla dotačním řízením, i na úkor jiných kladně hodnocených žádostí. S určitou mírou pravděpodobnosti by do této skupiny bylo možno dle vrchního soudu zařadit žádosti č. 7, 10, 11, 12, 14, 16, 17, 18.

132. Z toho dle vrchního soudu vyplynula další zásadní pochybnost spočívající v tom, že pokud obžalovaní zasahovali do průběhu hodnocení nejméně oněch 18 žádostí, o nichž městský soud neměl pochybnosti, co vlastně opravovali nebo nově stanovovali, když podle hranice bodového ohodnocení pro přiznání dotace by všechny tyto žádosti byly ve svém výsledku správně hodnoceny jako úspěšné. Navíc za ovlivnění žádostí ze strany obžalovaných městský soud označil i případy, kdy změny v bodovém hodnocení provedli sami hodnotitelé jako opravu předchozí chyby.

133. Vrchní soud v odůvodnění svého usnesení poukázal též na pochybnost o tom, co vlastně na oněch nejméně 18 žádostech obžalovaní opravovali, jak případné opravy do dalšího řízení prosadili a jaké případně vyvolali následky, ať v důsledku toho, že všechny nebo některé z oněch žádostí neměly být posouzeny jako úspěšné, nebo které jiné úspěšné žádosti v důsledku toho byly z přiznání dotace odsunuty.

134. Zmíněné mezery ve zjištění takového skutkového stavu, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, vedly vrchní soud ke zrušení odsuzujícího výroku z rozsudku městského soudu ze dne 27. 4. 2023 a vrácení věci v tomto rozsahu městskému soudu. Obecně vrchní soud konstatoval, že nejde o to, že by ve věci muselo být provedeno obsáhlé dokazování, ale s náležitou pečlivostí je třeba vyhodnotit provedené důkazy a učinit přesvědčivé závěry. Při tom nelze jen obecně uvést, že nejméně v 18 uváděných případech obžalovaní zajistili nesprávné nadhodnocené posouzení dotačních žádostí, kterým by, pokud by došlo k přiznání dotace, byla celkem přidělena částka rovnající se součtu takových dotací a ta zároveň představuje hrozící škodu.

135. Vrchní soud též zmínil, že v průběhu dotačního řízení se každý den výsledky hodnocení zapisovaly do excelové tabulky a předávaly určitému okruhu osob, proto by mělo být dohledatelné, s jakým výsledkem skončilo ohodnocení těch žádostí, které splňovaly hledisko úspěšnosti od hodnotitelů a k jakým pozdějším změnám docházelo. Pokud je z odposlechů dohledatelné, jaké konkrétní žádosti obžalovaní projednávali a jaké případně změny hodlali provést, lze ověřit, kdy a jak se takové změny promítly do hodnotících listů a s jakými důsledky. To, zda k takovým změnám došlo až v průběhu projednání žádostí v komisi, by naznačovalo, že obžalovaná měla dohodu s některým z členů takové komise. Významné rovněž je, zda k takové změně došlo až poté, co hodnocení komise již provedla. Tomu by pak odpovídal způsob projednání výsledků hodnocení cestou zamávání s tabulkou celkového hodnocení, jak se o něm někteří členové komise vyjadřují.

136. Vrchní soud připomněl, že městský soud v odůvodnění jeho rozsudku zpravidla spojitost mezi záměry obou obžalovaných s někým ze členů PEVK dovodil z toho, že stejnou nebo podobnou tabulku, jaká byla zajištěna v notebooku obžalované, měl ve své kanceláři svědek [příjmení]. Ten popřel, že by s obžalovanou komunikoval v elektronické podobě, všechny podklady, které obdržel na jednání PEVK, byly výhradně v papírové podobě. Jeho komunikace s obžalovanou se odehrála v souvislosti s jednáním o jeho ochotě působit v PEVK, trvala několik málo minut, takže během ní patrně k nějaké dohodě o „nekalé“ spolupráci nemohlo dojít. K nalezeným fotografiím tabulek jinak tento svědek uvedl, že v kanceláři měl neustále velký počet

podkladů (byl předseda PEVK) a do kanceláře měl přístup nekontrolovatelný počet osob. Ani tuto výpověď městský soud dle vrchního soudu náležitě nehodnotil.

137. V odstavci 254 odůvodnění svého usnesení vrchní soud obecně shrnul, že v naznačených směrech bude nutné skutková zjištění doplnit, resp. úvahy, co se mohlo odehrát, nahradit zjištěními vycházejícími z provedených důkazů a jejich vyhodnocení. Teprve poté bude možné učinit náležité zjištění, zda, jak a v kolika případech se obžalovaní pokřivení hodnocení žádostí o investiční dotace dopustili a s jakými důsledky. V návaznosti na to bude možné uvažovat o odpovídající právní kvalifikaci takového jednání. Zdůraznil, že neprokážou-li se další okolnosti uváděné v popisu skutku, kterého se měli oba obžalovaní dopustit, je třeba zvážit, zda není na místě takovou okolnost z popisu skutku vypustit.

138. Pro úplnost vrchní soud dodává, že v odstavcích 255 až 259 odůvodnění svého usnesení ze dne 6. 6. 2024 vrchní soud věnoval pozornost odvolacím námitkám státního zástupce proti závěrům městského soudu, které souvisí se skutkem, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými. Vymezil tři okruhy námitek. Státní zástupce neakceptoval závěr městského soudu, že obžalovaní nenaplnili znak kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 329 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, že ze strany obžalovaných nedošlo k jednoznačnému ovlivnění vyřízení žádostí o dotační prostředky spolků TJ Přestice, TJ Domažlice a TJ Slavia VŠ Plzeň a závěr, že se obžalovaní pokusili způsobit jen škodu ve výši 175 899 090 Kč a opatřit neoprávněný prospěch ve shodné výši, nikoli škodu ve výši 454 000 000 Kč, tedy ve výši odpovídající celkové výši alokovaných finančních prostředků programu 133510. Na základě argumentace publikované v uvedené části odůvodnění svého usnesení vrchní soud neshledal v tomto rozsahu odvolání státního zástupce důvodným.

139. V odstavci 300 odůvodnění svého usnesení vrchní soud shrnul, že skutková zjištění ohledně jednání obžalovaných popsaného v odsuzující části rozsudku městského soudu jsou dílem nejasná nebo neúplná a vznikají tak pochybnosti o jejich správnosti, přičemž k objasnění věci je třeba některé důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. Vrchní soud považoval za nezbytné, aby v dalším řízení městský soud především doplnil dokazování o důkazy, které jsou ve spisu k dispozici a které dosud neprovedl a blíže se zabýval otázkami, které nevyplývají z toho, jak případně hodnotil shromážděné důkazy, ale z toho, že v těchto případech se existencí případných důkazů vůbec nezabýval a jednotlivé dílčí kroky překlenoval úvahami o možném vývoji skutkového děje. Konkrétně vrchní soud shledal mezery v dokazování ohledně několika okruhů skutečností:

a) Zda to byl obžalovaný, kdo vyvolal preferování některých dotačních žádostí tím, že obžalované předložil svůj blíže neurčený seznam preferovaných žádostí, jak se uvádí ve skutkové větě odsuzující části rozsudku městského soudu; o takovém seznamu, tím spíše jeho obsahu se v odůvodnění rozsudku nehovoří, naopak se uvádí výčet osob, které se na obžalovanou měly se svými požadavky obracet.

b) Zda lze postupem uváděným v odvolání obžalované zjistit obsah vymazaných záznamů o komunikaci mezi obžalovanou a svědkyní [příjmení] a podle výsledku se zabývat jejím obsahem, zejména o žádostech předávaných touto svědkyní obžalované a případnými pokyny, které s nimi tato svědkyně spojovala, přičemž je dle vrchního soudu velmi nepravděpodobné, že by po celou dobu, po kterou byl prováděn odposlech telefonu obžalované, ani jednou nehovořila s ministryní [příjmení] nebo mezi nimi neproběhla jiná komunikace.

c) Zda obžalovaná byla tou, kdo vybíral členy expertní komise k hodnocení dotačních žádostí, jak bylo uvedeno v odsuzující části rozsudku městského soudu, ačkoliv je zřejmé, že ona to nebyla, a pokud snad vybírala kandidáty na jmenování do této komise, jakými postupy, a pokud to bylo nikoliv osobně, ale zprostředkovaně, komu a jak předávala své požadavky na sjednání dohod o loajalitě navržených kandidátů, co bylo obsahem rozhovorů s nimi za situace, kdy byla ve své

kanceláři nepřetržitě odposlouchávána a všichni členové komise popřeli, že by se na ně s podobnými požadavky obžalovaná obracela.

d) Zda zmíněných 18 dotačních žádostí bylo obžalovanými zmanipulováno i za situace, kdy oba obžalovaní v rámci svých hovorů neuvažovali o změně navrženého hodnocení a jak vývoj hodnocení podle zajištěných dokumentů probíhal v čase (po provedení věcného hodnocení, v době do jednání expertní komise, po projednání touto komisí a v případech těch žádostí, o nichž se hovoří výrokem o vině, i po jednání komise). Pokud k odlišnému hodnocení došlo na základě jejich kolektivní diskuse, kdo změny navrhoval a s jakým odůvodněním.

e) Zda odpovídá hodnocení znalce prof. Smejkal, jehož výsledkem je závěr, že hodnocení všech tzv. preferovaných žádostí dosahuje více jak 49 bodů a bylo provedeno v souladu s tehdy platným zadáním, resp. zda hodnocení uvedených žádostí bylo naopak podhodnocené, a z tohoto pohledu určit, v kterých případech obžalovaní usilovali o nesprávné a nedůvodné hodnocení určitých žádostí a jaká je s tím související míra závažnosti a škodlivosti jejich jednání.

f) Pokud obžalovaní měli záměrně některé žádosti v hodnocení zvýhodnit, na úkor jakých jiných žádostí tak učinili a v jakém rozsahu tedy mohli způsobit škodu, resp. jinému obstatat nedůvodný prospěch.

g) Jakými cestami měli obžalovaní případně předávat své požadavky na změny hodnocení expertní komisi a kdo je v této komisi prosazoval a s jakým odůvodněním.

140. V odstavci 331 (poznámka – číslování nenavazuje na odstavec předchozí) odůvodnění svého usnesení vrchní soud obecně uzavřel, že pokud se některou ze shora uvedených okolností, zejména s časovým odstupem od doby, kdy trestná činnost měla být spáchána, nepodaří prokázat, nelze ji obžalovaným klást za vinu. Naopak, prokázané skutečnosti bude třeba náležitě zdůvodnit odkazem na provedené důkazy a vzájemné souvislosti mezi nimi.

141. Na podkladě odvolání, která byla podána oběma obžalovanými, a v jejich neprospěch státním zástupcem, vrchní soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek (rozsudek městského soudu ze dne 3. 9. 2024) v celém rozsahu. Obžalovaní totiž svými odvoláními napadli výrok o vině, na který další výroky navazují. Přezkoumal i správnost řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Postupoval především z hlediska vytýkaných vad, přihlédl ale i k vadě, která konkrétně vytýkána nebyla (viz níže).

142. V řízení před městským soudem neshledal žádné pochybení, které by mohlo mít na správnost rozsudku vliv. V té souvislosti musí vrchní soud zmínit, že obžalovaní, krom toho, že v odvoláních zopakovali tvrzení o jejich nevině, shodně namítli, že městský soud nesplnil pokyny, které mu byly uloženy v předchozích rozhodnutích vrchního soudu, včetně pokynů k doplnění dokazování. Pokyny, jejichž splnění se obžalovaní dovolávali, byly citovány v předchozích odstavcích odůvodnění tohoto usnesení vrchního soudu. Vrchní soud neshledal relevantní obecnou námitku obžalovaných, že řízení před městským soudem poté, co byl zrušen jeho předchozí rozsudek, proběhlo jen velmi rychle a formálně. Jak je zřejmé z odůvodnění usnesení vrchního soudu ze dne 6. 6. 2024 (odstavec 252), vrchní soud ani žádné rozsáhlé doplnění dokazování městským soudem neočekával. Dle názoru vrchního soudu provedl městský soud řízení v intencích pokynů, které mu byly vrchním soudem výslovně uloženy. Dokazování doplnil tam, kde to bylo reálně proveditelné, případně náležitě vysvětlil, proč nemohl doplnění dokazování realizovat.

143. Další odvolací námitka proti postupu městského soudu směřovala vůči tomu, že byl proveden důkaz znaleckým posudkem znalce prof. Vladimíra Smejkal. Stručně řečeno bylo namítáno, že městský soud nebyl oprávněn důkaz opakovat, neboť ten byl proveden v odvolacím řízení vrchním soudem a městský soud byl v duchu ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu povinen respektovat hodnocení důkazu nadřízeným soudem a nesměl důkaz znovu provést jen proto, aby jej mohl hodnotit odlišně. Ani této námitce nemohl vrchní soud přisvědčit. Je

pravdou, že důkaz zmíněným znaleckým posudkem v průběhu odvolacího řízení, které vyústilo ve zrušení odsuzujícího výroku z předchozího rozsudku městského soudu, provedl a do jisté míry hodnotil. V žádném případě ale neprovedl konečné hodnocení tohoto důkazu v kontextu s důkazy dalšími, kterým by městský soud pro další řízení zavázal. To je zcela zřejmé z toho, že městskému soudu uložil, aby se hodnocením tohoto důkazu v dalším řízení zabýval (viz odstavec 139 písm. e) odůvodnění tohoto usnesení). Jestliže městský soud uvedený důkaz v hlavním líčení provedl a vyslechl jeho zpracovatele, postupoval z procesního hlediska nejen v souladu s pokyny vrchního soudu, ale i v naprostém souladu s relevantními ustanoveními trestního řádu. Tento postup městského soudu neshledal vrchní soud rozporným ani s nálezem Ústavního soudu IV. ÚS 2980/22.

144. Dle názoru vrchního soudu bylo dokazování ve věci provedeno v souladu s relevantními ustanoveními trestního řádu a v rozsahu, který umožňoval vydat rozhodnutí.

145. Vrchní soud jen dodává, že dokazování ke skutkovým okolnostem bylo v aktuálně probíhajícím odvolacím řízení doplněno jen dodatkem znaleckého posudku prof. Smejkal, který byl předložen obhajobou. Vrchní soud je toho názoru, že tento dokument nemůže na skutkových závěrech obsažených v napadeném rozsudku nic změnit. Znalec pouze vyhodnotil obsah příloh předložených k dotační žádosti SK Junior Teplice z.s. a konstatoval, že dle jeho mínění byly dokumenty – investiční záměr a projektová dokumentace – obsahově nahraditelné. To nemůže nic změnit na faktu, že podaná dotační žádost požadovaný investiční záměr neobsahovala.

146. Ve vztahu k odvolacím námitkám vůči hodnocení provedených důkazů městským soudem a jeho závěru o vině obou obžalovaných vrchní soud připomíná, že jeden ze základních principů trestního řízení spočívá v tom, že hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně a odvolací soud do něho může zasahovat jen v případě, že je hodnocení neúplné, zejména nejsou hodnoceny všechny důkazy jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, či je zcela zjevně nelogické. Jak bude vysvětleno níže, takové pochybení v napadeném rozsudku vrchní soud neshledal.

147. Dříve, než se bude této problematice věnovat, zareaguje ale vrchní soud na související odvolací námitku, že popis skutku v napadeném rozsudku doznal jen kosmetických změn oproti popisu jednání, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými v předchozím rozsudku městského soudu. Fakticky je toto tvrzení správné. Jediná věcná změna v popisu skutku spočívá v tom, že podle výroku napadeného rozsudku obžalovaná (...za účelem toho, aby byly skutečně podpořeny tyto vybrané projekty v případě investičního programu 133510),, navrhla ministryni v průběhu měsíce ledna roku 2017 kandidáty do expertní výběrové komise z řad externistů“, zatímco v odsuzujícím výroku předchozího rozsudku městského soudu bylo uvedeno, že obžalovaná,, obsadila v průběhu měsíce ledna roku 2017 do expertní výběrové komise osoby z řad externistů“. Drobné formulační změny doznal výrok napadeného rozsudku v témže odstavci, kde je nově uvedeno, že (...přičemž obžalovaná u některých doporučených členů předpokládala, že nebudou provádět objektivní hodnocení dle platných hodnotících kritérií, ale dle jejího předchozího zadání, když konkrétně členy expertní výběrové komise [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], at' osobně či zprostředkovaně instruovala),, ohledně“ (hodnocení v souladu s jimi předem vytvořeným seznamem preferovaných žádostí...), zatímco v odsuzujícím výroku předchozího rozsudku bylo uvedeno, že obžalovaná uvedené osoby instruovala,, o“ takovém hodnocení. Tato změna dle mínění vrchního soudu nijak nemění obsah závěru městského soudu.

148. V tomto postupu městského soudu nespatřuje vrchní soud žádné pochybení. Městský soud zareagoval na pokyn vrchního soudu, aby skutková zjištění upravil tak, aby odpovídala obsahu a vyznění provedených důkazů.

149. Otázce, zda je takový závěr, stejně jako další skutkové závěry městského soudu, v souladu s provedeným dokazováním, bude pozornost věnována nyní. Obecně je možno přisvědčit odvolací námitce, že odůvodnění napadeného rozsudku evidentně vychází z odůvodnění předchozího rozsudku městského soudu a městský soud nově reagoval jen na důkazy nově

provedené a na konkrétní výhrady a pokyny publikované v usnesení vrchního soudu ze dne 6. 6. 2024, zejména v odstavci 300 jeho odůvodnění. V takovém postupu městského soudu ale vrchní soud neshledává vadu rozsudku. Aby městský soud dostál relevantním ustanovením trestního řádu, byl povinen hodnotit všechny provedené důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a respektovat přitom pokyny, které mu byly uloženy vrchním soudem. Tak si dle názoru vrchního soudu počínal.

150. Skutkové námitky, o něž obžalovaní opřeli svoji argumentaci, že se nedopustili trestných činů, uplatňují konstantně v celém průběhu trestního řízení. Městský soud na ně reagoval v odůvodnění svých odsuzujících rozsudků, vrchní soud ve svých usneseních, kterými dříve vyhlášené rozsudky městského soudu ve výroku o vině obžalovaných zrušil. V duchu ustálené judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu reprezentované např. usnesením II. ÚS 2947/08 nebude vrchní soud opakovat námitky obžalovaných ani veškerou argumentaci městského soudu, kterou na konkrétní námitky reagoval v odůvodnění napadeného rozsudku. Jen připomene, že vrchní soud v usnesení ze dne 6. 6. 2024 shrnul své pokyny vůči městskému soudu v odstavci 300 jeho odůvodnění, jak bylo citováno v odstavci 139 odůvodnění tohoto usnesení. Městský soud na takto shrnuté pokyny a výhrady konkrétně zareagoval v odstavci 452 odůvodnění napadeného rozsudku, problematice rozsahu škody, jejíž způsobení v důsledku jednání obžalovaných hrozilo, jakož i prospěchu, který měli získat zvýhodnění soutěžitelé, věnoval pozornost mimo jiné též v odstavcích 444 a následujících odůvodnění napadeného rozsudku. Na tuto argumentaci městského soudu vrchní soud odkazuje. Aktuálně ji totiž nehledal zjevně neúplnou či nelogickou do té míry, aby se cítil oprávněn do hodnocení důkazů městským soudem zasáhnout. Dle názoru vrchního soudu městský soud na všechny výhrady a pokyny adekvátně zareagoval a svůj postup a závěry akceptovatelným způsobem vysvětlil.

151. Nad rámec argumentace publikované městským soudem v odůvodnění napadeného rozsudku vrchní soud dodává, že v mezidobí bylo Nejvyšším soudem schváleno ke zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. 5 Tdo 995/2023, mimo jiné s právní větou, podle níž může být trestný čin podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku spáchán jen na úkor jiných soutěžitelů, kterými se však rozumějí jak ti, kteří se přímo účastní veřejné soutěže, tak i ti, kteří by se potenciálně mohli soutěže účastnit, ale z různých důvodů tak neučinili. Pod dojmem tohoto rozhodnutí (i jeho odůvodnění) nemůže vrchní soud trvat na splnění pokynu dříve uloženého městskému soudu, aby vysvětlil, na úkor jakých jiných subjektů měli být zvýhodnění žadatelé o dotaci specifikováni ve výroku napadeného rozsudku.

152. Právní kvalifikace jednání obžalovaných použita městským soudem plně odpovídá popisu skutkových zjištění uveřejněnému ve výroku napadeného rozsudku, který byl, jak bylo vysvětleno výše, vrchním soudem akceptován. V podrobnostech vrchní soud odkazuje na precizní argumentaci v odůvodnění napadeného rozsudku, zejména počínaje odstavcem 456.

153. Své rozhodnutí o tom, jaké tresty uložil každému z obžalovaných, vysvětlil městský soud v odstavci 474 a následujících odůvodnění napadeného rozsudku. Vrchní soud konstatuje, že tresty odnětí svobody byly obžalovaným uloženy v rámci zákonné trestní sazby za čin nejprísněji trestný, jímž byli uznáni vinnými, jako úhrnné. Byly uloženy blízko dolní hranice zákonné trestní sazby, která činila 5 až 12 let odnětí svobody. Důvodně přitom městský soud poukázal na přitěžující okolnost spočívající ve spáchání více trestných činů každým z obžalovaných (§ 42 písm. n) trestního zákoníku) a v tom, že se pokusili způsobit vyšší škodu (§ 42 písm. k) trestního zákoníku). Způsobení škody velkého rozsahu je sice znakem kvalifikované skutkové podstaty trestných činů, jimiž byli obžalovaní uznáni vinnými, ale v tomto případě došlo k překročení její hranice mnohanásobně. Správně také u obžalované městský soud zohlednil jako přitěžující okolnost, že ke spáchání činu zneužila svého zaměstnání a funkce (§ 42 písm. f) trestního zákoníku). V souladu s ustanovením § 41 písm. p) trestního zákoníku důvodně přihlédl jako k polehčující okolnosti k řádnému životu obžalovaných před spácháním činu. Důvodně též

zohlednil fakt, že čin zůstal nedokonán ve stádiu pokusu, i když také vrchní soud sdílí názor, že se tak ale stalo v důsledku okolností na vůli obžalovaných zcela nezávislých. Vrchní soud také musí přisvědčit městskému soudu v tom, že je třeba zohlednit dobu, která již uplynula od spáchání trestné činnosti, zejména v situaci, kdy obžalovaní, krom rozsahu spáchání trestné činnosti, prodloužení této doby nijak nezapříčinili. I tuto okolnost zohlednil městský soud zcela odpovídajícím způsobem a v přiměřeném rozsahu.

154. Tresty odnětí svobody uložené při dolní hranici zákonné trestní sazby tak považuje vrchní soud, i s přihlédnutím k aktuálním osobním poměrům každého z obžalovaných, za přiměřené. V žádném případě za nepřiměřeně přísné, ale ani nepřiměřeně mírné, jak namítl státní zástupce. Přitom jedině takové by mohl v souladu se zněním ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu a ustálenou rozhodovací praxí korigovat. Může jen dodat, že neshledal žádnou okolnost, která by mohla odůvodnit uložení trestu některému z obžalovaných pod dolní hranici zákonné trestní sazby dle § 58 trestního zákoníku. Zákonu plně odpovídají výroky o zařazení obžalovaných pro výkon trestů do věznice s ostrahou.

155. Zákonným a věcně správným byly shledány i výroky, jimiž byly obžalované uloženy tresty zákazu činnosti a trest peněžitý, a obžalovanému trest peněžitý. Druh i výměru trestu zákazu činnosti uloženého obžalované, stejně jako výměru trestů peněžitých, považuje vrchní soud za odpovídající všem zákonným hlediskům i společenské škodlivosti jednání obžalovaných.

156. Naproti tomu dospěl vrchní soud k závěru, že nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu činnosti statutárního orgánu korporace či jeho člena, obžalovanému. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku lze trest zákazu činnosti uložit, pokud se pachatel dopustil činu v souvislosti s touto činností. Z popisu skutku ve výroku napadeného rozsudku ani z odůvodnění rozsudku ale neplyne, že by se trestného činu obžalovaný dopustil v souvislosti s výkonem takové funkce. Vrchní soud proto shledal, že uložení tohoto trestu obžalovanému došlo k porušení ustanovení trestního zákona, k čemuž přihlédl jako k odvoláním nevytýkané vadě.

157. Správným a zákonným byl shledán výrok, jímž bylo rozhodnuto o uplatněném nároku na náhradu škody.

158. V souladu s argumentací publikovanou výše tedy vrchní soud k odvolání obžalovaného napadený rozsudek zrušil jen ve výroku, jímž byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti. Ostatní výroky zůstaly nedotčeny, neboť odvolání obžalované a státního zástupce byla jako nedůvodná zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení opisu písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pak pro nesprávnost výroku, který se jej bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Důvody, pro které lze dovolání podat, jsou uvedeny v § 265b trestního řádu, nutný obsah dovolání je uveden v § 265f trestního řádu.

Praha 28. května 2025

JUDr. Milan Štejr
předseda senátu